

Az Idők Jelei

A KERESZTÉNY ADVENT KÖZÖSSÉG GYÜLEKEZETI LAPJA

2002/1.

www.kerak.hu

46. ZSOLTÁR

Isten a mi oltalmunk és erősségünk!

*Igen bizonyos segítség
a nyomorúságban.*

*Azért nem félünk,
ha elváltoznék is a föld,
ha hegyek omlanának is
a tenger közepébe,*

*zúghatnak,
tajtékozhatnak hullámai,
hegyek rendülhetnek meg
háborgásától.*

*Forrásainak árja
megörvendezteti Isten városát,
a Felségesnek szent hajlékait.*

*Az Isten ő közepette van,
nem rendül meg;
megsegíti Isten virradatkor.*

*Nemzetek zajognak,
országok mozognak;
kiereszti hangját,
megszeppen a föld.*

*A Seregek Ura velünk van,
Jákób Istene a mi várunk.*

*Jöjjetek, lássátok az Úr tetteit,
aki pusztaságokat szerez a földön,
hadakat némít el a föld széléig,
ívet tör, kopját ront,
hadi szekereket éget el tűzben.*

*Csendesedjetek, és ismerjétek el,
hogy én vagyok az Isten!*

*Felmagasztaltatom a nemzetek közt,
felmagasztaltatom a földön.*

Imahét

Tartalom

IMAHETI FELOLVASÁSOK	2
IMAHÉT A GYERMEKEKKEL	20
KÖNYVAJÁNLÓ	24

Kedves Olvasóink!

Közösségi életünk sok szempontból küzdelmesnek mondható évét hagytuk magunk mögött 2001 decemberében.

Ennek egyik következménye volt az is, hogy gyülekezeti folyóiratunkat tavaly csak három számban tudtuk megjelentetni. Ezért ezúton is elnézést kérünk a közösgéségétől.

Az ideai esztendőben szeretnénk változtatni ezen a jónak semmiképpen nem nevezhető gyakorlaton. Terveink szerint az eddig megszo-
kotthoz képest kisebb oldalszámmal (számonként 16–20 oldal), de havi rendszerességgel kívánjuk megjelentetni *Az Idők Jelei*-t.

A folyóirat példányonkénti árát 120 forintra mérsékeljük az előt-
tünk álló esztendőben, azért, hogy minden érdeklődő megvásárolhassa a lapot.

Kívánjuk, hogy *Az Idők Jelei* betölthesse küldetését, és közösségi életünk méltó lámpásává válhasson azzal, hogy alkalmas időben, alkalmas lelki táplálékkal segíti életünket. A lelki tanításokat tartalmazó írások közlésén túl az egyház gyülekezetei, különböző osztályai, intézményei előtt is szeretnénk megnyitni a lehetőséget a lap hasábjain való megjelenésre.

Kérjük mindazokat, akik írással kívánják gazdagítani lapunkat, munkáikat az alábbi címre juttassák el:

– **Keresztény Advent Közösség**
1121 Budapest,
Remete u. 16/A

– vagy e-mailen:
czinkota@westel900.net

A leveleken kérjük feltüntetni:
Az Idők Jelei.

Isten áldjon meg mindnyájunkat az Úrért végzett szolgálatunkban! Testvéri üdvözléssel

a kiadó

Kiadja a Keresztény Advent Közösség
1121 Budapest, Remete u. 16/A

Felelős kiadó: Sonleitner Károly
Felelős szerkesztő: Czinkota András

Nyomtatás: Reménység Alapítvány
Felelős vezető: Kókéndy Zoltán

IMAHETI FELOLVASÁSOK

2002. január 26.–február 2.

Kedves Testvérek!

A szokásos év eleji imahét segédanyagát ismét Ellen G. White ihletett bizonyágtételei alapján állítottuk össze. A témaválasztásban az Istennel és az egymással való közösség helyreállításának, illetve megerősítésének szándéka vezérelt bennünket. Meggyőződésünk, hogy az Isten országa felé vezető úton csak akkor haladhatunk előre, ha egyéni és közösségi életünkben egyaránt visszatérünk a mennyei tanácsban megfogalmazott biztos alapokhoz.

Isten segítsen mindnyájunkat abban, hogy nyitott szívvel fogadjuk az Őtőle származó gondolatokat, amelyek védelmet jelenthetnek a rosszal szemben és megerősíthetnek hívő életünk gyakorlásában!

Kérjük mindenütt a gyülekezeteket, szórványcsoportokat, hogy a legnagyobb gondossággal készítsük elő az imahetet! Előre szervezzük meg az imacsoportokat, beszéljük meg az összejövetelek helyét és idejét. Ügyeljünk arra, hogy a gyülekezetbe járnivaló testvéreink otthonában is szervezzünk összejövetelt az imahét idején, hogy ők is részesülhessenek a testvéri közösség és a közös imádság áldott tapasztalataiból.

Törekedjünk arra, hogy az imahét várható áldásának minden rajtunk álló feltételét helyénvaló módon teljesítsük: lelkünk csendességében készüljünk minden egyes alkalomra, érkezzünk pontosan, inkább néhány perccel korábban, mint később. Ne kössük le senki figyelmét hétköznapi, ügyesbajos dolgainkkal az imaóra előtt és után, mert ez elvonhatja a figyelmet és zavarhatja az áhítatot. Lehetőség szerint a hét minden napjára szervezzünk ima-összejövetelt. Az egyes alkalmak levezetésével előre bízunk meg testvéreket, akik így felkészülten végezhetik el majd a felolvasás szolgálatát.

Tanácsoljuk, hogy az alábbi bizonyágtétel gondolataival, imádkozó szívvel készüljünk az imaórákra, hogy Isten áldása kísérhesse a közös könyörgés alkalmait!

Imaheti adományainkkal

a mátészalkai gyülekezetvásárlást támogatjuk.

AZ IMAÓRÁK

Az imaórák legyenek a legérdekesebb összejövetelek! Azonban gyakran nagyon gyengén vezetik őket. Sokan meghallgatják a prédikációkat, de elhanyagolják az ima-összejöveteleket. E kérdésben is megfontoltságra van szükség: kérjük bölcsességet Istentől, tervezzünk gondosan, és úgy vezessük az imaórákat, hogy érdekesítőek és vonzóak legyenek. Az emberek éheznek az élet kenyere után, ezért ha megtalálják az imaórákon, odamennek, hogy elnyerjék azt.

A hosszú, unalmas beszédnek és imának sehol nincs helye, különösen nem a társas összejöveteleken. A becsvágyók, és akik mindig készek beszélni, kiszorítják a félénkeket és a tartózkodók bizonyágtételeit. Általában a legfelületesebbeknek van a legtöbb mondanivalójuk. Imáik hosszúak és gépiesek. Elfárasztják az őket hallgató angyalokat és az embereket is. Imáink legyenek rövidek és a tárgyhoz illők! A hosszú, fárasztó imákat mondjuk el saját bezárt szobánkban, ha vannak ilyen hosszú imát igénylő kéréseink. Engedjétek be szívetekbe Isten Lelkét, és elűz minden száraz formaságot! (Bizonyágtételek IV, 40–71. o.)

„És megépítik fiaid a régi romokat...”

Január 26., szombat

„Az én lábamnak szövétneke a Te igéd...”

A Szentírás Isten nagy tankönyve, az Ó nagy nevelőeszköze... A legmagasabb rendű tudományt tartalmazza: az üdvösség tudományát.

„A tanításra és bizonyoságtételre hallgassatok! Ha nem ekként szólnak azok, akiknek nincs hajnaluk.” (Ésa. 8:20) E szavak Isten népét a Szentíráshoz utasítják, amely menedékük a hamis tanítók és a sötétség gonosz szellemeinek hitető hatalma ellen. Sátán minden fortélyát felhasználja, hogy megakadályozza az embereket a Szentírás megismerésében, mivel világos kijelentései feltárják csalátsait. A gonoszság fejedelme Isten munkájának minden megújulásakor, főlelevenedésekor nagyobb tevékenységet fejt ki. Most teszi a legnagyobb erőfeszítéseket a Krisztus követői ellen vívott végső harcában. Az Antikrisztus a szemünk előtt tevékenykedik. Az általa létrehozott utáncat annyira hasonlít majd a valódihoz, hogy a Szentírás nélkül nem láthatjuk meg a kettő közötti különbséget, azért minden állítást és csodát meg kell vizsgálnunk az Ige fényében.

Nem elég a jó szándék, nem elég, hogy azt tesszük, amit egy ember helyesnek gondol, vagy amit a lelkész jónak mond, mert lelki üdvösségünk forog kockán, azért **saját magunknak kell kutatnunk, tanulmányoznunk a Szentírást az igazság megismerésére.** Bármilyen erős meggyőződéssel bízunk abban, hogy lelkészünk tudja, mi az igazság, ez nem biztos alap, amelyre építhetnénk. Ám olyan tértékünk van, amely feltünttet minden útjelzőt a menny felé vezető utunk során, ezért nem támaszkodhatunk bizonytalan feltevésekre.

Minden értelmes lény első és legfontosabb kötelessége, hogy megismerje a Szentírásból az igazságot, járjon az elnyert világosságban, és bátorítson másokat is példájának követésére. **Tanulmányozzuk, kütsassuk naponta a Szentírást! Fontoljuk meg komolyan minden gondolatunkat, és egyik Bibliaszöveget hasonlítsuk össze a másikkal. Isten segítségével alakítsuk ki önálló véleményünket, mint akiknek számot kell majd adnunk az Úr előtt.**

HOGYAN ÉRTHETJÜK MEG A BIBLIÁT?

A Szentírás tanulmányozásakor feszítsük meg minden szellemi képességünket és értelmünket, hogy amennyire lehetséges a halandó ember számára, megérthessük Isten gondolatait. Azonban ne felejtjük el, hogy a tanuló igazi lelkülete a gyermek fogékonysága és engedelmessége legyen!

A Szentírásban előforduló nehezen érthető kérdéseket nem oldhatjuk meg olyan módszerekkel, amelyeket a bölceleti problémák megoldására használnak. A Biblia tanulmányozását nem végezhetjük olyan önbizalommal, önhittséggel, mint amilyenel sokan a tudomány birodalmába lépnek be.

Istenbe vetett bizalommal, imával, és azzal az őszinte vágyakozással kell tanulmányoznunk a Szentírást, hogy megismerjük Isten akaratát. Alázatos, tanulékony lelkülettel kell bírunk, hogy ismereteket nyerjünk a nagy „Vagyok”-tól (II. Móz. 3:14). Ha nem így járunk el, akkor a gonosz angyalok érzéketlenné és keménnyé teszik

szívünket, hogy az igazság ne hason ránk.

A Szentírást sohase tanulmányozzuk ima nélkül! Egyedül a Szentlélek segítségével láthatjuk át a könnyen érthető gondolatok fontosságát, és akadályozhatjuk meg azt, hogy elferdítsük és félremagyarázzuk a „nehezen érthető dolgokat” (II. Pt. 3:16). A menny angyalainak feladata az, hogy annyira megértésék velünk Isten igéjét, hogy szépsége lenyűgözzön bennünket, intései figyelmeztessenek, ígéretei lelkesítsenek, bátorítsanak. Kérjük Istent a zsoltáríróval együtt: „Nyisd meg szememet, hogy szemléljem törvényed csodálatos voltát!” (Zsolt. 119:18) (A nagy küzdelem, 593–600. o.)

Sok kísértés előtt bezárhatnánk az ajtót, ha bizonyos Biblia-szövegeket elménkbe vésnénk. Zárjuk el az utat Sátán kísértései elől azáltal, hogy a „Meg van írva” szavakkal szállunk szembe velük. Olyan nehézségekkel fogunk még találkozni, amelyek megpróbálják hitünket és bátorságunkat, azonban e próbák megerősítenek bennünket, ha legyőzzük azokat a kegyelemmel, amelyet Krisztus készségesen ad nekünk. Azonban kételkedés nélkül el kell hinnünk és meg kell ragadnunk az ígéreteket. (Review and Herald, 1884. május 13.)

Ha befogadjuk az Igét, lelki erőnk növekszik, vagyis „növekedünk a kegyelemben” és az igazság ismeretében. Kifejlődnek és megerősödnek bennünk az önuralom szokásai. Eltűnnek természetünkől a gyermekkor gyengeségei: az ingerlékenység, önzés, akaratosság, az elhamarkodott kijelentések, a szenvedélyes cselekedetek, és helyettük kifejlődnek a keresztyén jellem kegyelmi ajándékai. (CPT., 207. o.)

„Bölcsesség által építetik a ház, és értelemmel erősítetik meg. És tudomány által telnek meg a kamarák minden drága és gyönyörűséges értékkel.” (Péld. 24:3–4)

Isten elrendelt törvénye szerint a test, a lélek és az értelem erőit törekvéseink által szerezhethjük meg, és a gyakorlat fejleszt ki azokat. Isten törvényével összhangban gondoskodott igéjében a szellemi és lelki fejlődés eszközeiről.

A Biblia mindazokat az alapelveket tartalmazza, amelyek az embereket alkalmassá teszik a jelenlegi és az eljövendő életre.

Ezeket az elveket mindenkinek meg kell értenie. Aki értékeli a Biblia tanításait, nem olvashat el belőle egyetlen szakaszt sem anélkül, hogy ne nyerne valamilyen áldásos gondolatot. A Biblia legértékesebb tanításait nem alkalmi vagy összefüggéstelen tanulmányozás által nyerjük el. Az igazság magasztos rendszerét a Szentírás nem úgy tárja elénk, hogy azt a felületes, gondatlan olvasó is megértheti. Sok kincse mélyen a felszín alatt rejlik, ezért csak szorgalmas kutatás és állandó erőfeszítés által juthatunk hozzá. Azokat az igazságokat, amelyek a nagy egészet alkotják, ki kell kutatnunk és össze kell gyűjtenünk, mert „...itt egy kicsi, ott egy kicsi” (Ésa. 28:10).

Az egyes igazságokat felkutatva és összegyűjtve azt tapasztaljuk, hogy azok tökéletesen illeszkednek egymáshoz. Egyik evangélium kiegészíti a másikat, minden jövődőlés egy másiknak a magyarázata, minden igazság egy másik igazság kiegészítése. A zsidó istentiszteleti rendszer árnyképeit az evangélium világítja meg. Isten szent Igéjében minden alapelvnek megvan a maga helye, minden ténynek a maga jelentősége. Egész rendszere, célja és annak végrehajtása bizonyosságot tesz Alkotójáról. Ezt a felépítést a legélesebb emberi elme sem tudja kigondolni és kialakítani, csak Isten végtelen értelme.

A Biblia tanulmányozásának szellemi értéke nemcsak az igazság kutatásából és összegyűjtéséből áll. Életre hívja azt az erőfeszítést is, amely ahhoz szükséges, hogy a bemutatott tárgyakat megértsük és szívünkbe fogadjuk. Ha sohasem erőltetjük meg a gondolkodásunkat, hogy felfogja a magasztos és mélyreható igazságokat, akkor egy idő múlva elveszti a fejlődéséhez szük-

séges erejét. **Ha elménk csak közönséges dolgokkal foglalkozik, akkor elgyengül.** Ennek kivédésében és a fejlődés serkentésében semmi sem vetekekedhet Isten igéjének tanulmányozásával. Mint a szellemi fejlődés eszköze, a Biblia hatásosabb bármely más könyvnél. Témájának fensége, kifejezéseinek méltóságteljes egyszerűsége, jelképes beszédének szépsége felüdíti és megnemesíti gondolatainkat, ahogyan ezt semmi más nem tudja megtenni. Semmi sem nyújt olyan szellemi erőt, mint az a törekvésünk, hogy megértsük a kinyilatkoztatás igazságait. Az emberi elme így kapcsolatba kerülve a Végtelen gondolataival, egyre nyitottabbá válik és megerősödik.

Még nagyobb a Biblia hatalma lelki természetünk kibontakozásában. Az Istennel fenntartott közönségre teremtett ember csak az Ővele való egységben találhatja meg életének valódi kiteljesedését. Isten arra teremtette az embert, hogy az Úrban találja meg legszentebb, igazi örömét, ezért semmi más nem tudja betölteni az emberi szív sóvárgását, lelkének éhségét és szomjúságát. Aki őszinte és tanulni vágyó lélekkel tanulmányozza Isten igéjét, és igyekszik megérteni igazságait, az kapcsolatba kerül Teremtőjével. Az ember csak önmagában találhat akadályt fejlődési lehetőségei előtt.

Stílusának és témáinak sokféleségében a Biblia olyasmivel rendelkezik, ami minden elmét érdekel és minden szívhez szól. Lapjain találhatjuk meg az emberiség legrégebb történelmét, a leghívebb életrajzokat, az állam kormányzásának helyes alapelveit, a családi élet irányelveit – és mindezek nem emberi bölcsességből származnak. A legmélyebb bölcséletet és a legfenségebb költészetet tartalmazza.

A Biblia tanításai felmérhetetlenül nagyobb értékűek, mint bármely emberi szerző művei – ami azonban a benne található fő gondolatot illeti, annak értéke még nagyobb: végtelen. Ennek a gondolatnak a megvilágításában minden tárgynak új jelentősége van. A Szentírás leg-egyszerűbben kifejezett igazságai is olyan alapelveket tartalmaznak, amelyek magasak, mint a menny, és

magukban foglalják az örökkévalóságot.

A Biblia központi témája, amely körül minden más összpontosul: a megváltás terve és Isten képmásának helyreállítása az emberek lelkében. Az Édenben kijelentett ítélet első reményteljes ígérteétől kezdve a Jelenések könyve utolsó, bátorító üzenetéig – „és látják az Ő orcáját, és az Ő neve homlokukon lesz” (Jel 22:4) – **a Biblia minden könyvének és szakaszának célja az ember fölemelésének és Isten hatalmának bemutatása**, „aki a diadalmat adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által” (I. Kor. 15:57). Aki megragadja ezt a gondolatot, annak értelme előtt az ismeretek végtelen sokasága tárul fel, és kezében tartja a kulcsot, amely megnyitja számára Isten igéjének egész kincstárát.

Erre irányul Urunknak és Üdvözítőnknek a figyelme is. Ez az a tudomány, amelyet a végtelen értelem kigondolt, s „amely örök időtől fogva el volt hallgatva” (Rm. 16:25), s amely a megváltottak tanulmányozásának tárgya lesz az örökkévalóságon át. Ez a legmagasabb rendű tudás, amelyet az ember felfoghat. Nincs hozzá hasonló, amely az értelmet úgy megragadná és a lelket úgy fölemelné.

Az a teremtő erő, amely létrehozta a világot, Isten szavában van. Ez az ige erőt ad, életet teremt. Minden parancsa ígérlet, amelyet ha az akarat magáévá tesz és a lélek elfogad, akkor átformálja természetünket, és lelkünket Isten képmására teremtí újja.

Így él az ember azzal az „igével, amely Istennek szájából származik” (Mt. 4:4). **Az elme és a lélek abból él, amiből táplálkozik**, ezért rajtunk áll, hogy eldöntsük, mivel tápláljuk. Mindenkinek hatalmában áll, hogy megválassza érdeklődését, amellyel lefoglalja gondolatait és alakítja jellemét. Minden ember kiváltsága, hogy hozzájuthasson a Szentíráshoz.

Isten igéjével a kezében minden ember – bárhová sodorja is sorsa – közösségben maradhat Istennel, ha akarja. A Szentírás lapjain beszélgetést folytathat az emberiség igazi hőseivel, és hallgathatja az Örökké-

való szavát, amint szól az emberekhez. Ha tanulmányozza és elmélkedik azokról a témákról, „*amelyekbe angyalok vágyakoznak betekinteni*” (I. Pt. 1:12), akkor közösségben lehet Istennel. Követheti a mennyei Tanító lábnyomát, és ugyanúgy hallgathatja szavait, mint a sokaság, amelyet a hegyen, a síkságon vagy a tengeren tanított. E világban is mennyei légkörben időzhet, és elmondhatja a megszorítottoknak és megkísértetteknek a reménység és a szentség utáni vágyakozás gondolatait, s ezáltal ő maga is mindig szorosabb kapcsolatba kerülhet a

Láthatatlannal. Énokhoz hasonlóan – aki Istennel járt – mindig közelebb jut az örökkévaló világhoz, míg végül a kapuk megnyílnak előtte és beléphet oda.

Nem érzi majd magát idegennek. Fülébe csendül a szentek hangja, akik örömmel fogadják őt. Ugyanazok a hangok köszöntik majd, amelyeket megismert és megszeretett már ezen a Földön. Akik Isten Igéje által közösségben éltek a mennyel, azok otthonosan érzik majd magukat a mennyei lények társaságában. (Nevelés, Szellemi és lelki műveltség c. fejezetből)

FELHÍVÁS

- Kérjük Istent, segítsen úgy alakítani időnket, hogy legyen lehetőségünk naponta imádkozó szívvel tanulmányozni a Szentírást!
- Fogadjuk el és tegyük magunkévá Isten akaratát, hogy az ige által átformálhasson bennünket az Ő képmására!
- Határozzuk el, hogy tudatosan öröködünk lelkünk fölött, és gondolatainkat, lelki életünket megromító „táplálékot” nem veszünk magunkhoz!

Január 27., vasárnap

„Az imádságban állhatatosak legyetek...”

Isten szól hozzánk a természet által, a kinyilatkoztatáson keresztül, gondviselése és Szentlelkének befolyása által. Mindez azonban még nem elegendő az Isten és ember közötti személyes kapcsolat kialakulásához. Nekünk is ki kell öntenünk szívünket Isten előtt. Akkor nyerhetünk csak lelkierőt, ha valóban érintkezésbe lépünk mennyei Atyánkkal. Gondolataink vonzóhatnak hozzá, elmélkedhetünk munkáiról, kegyelméről és áldásairól – de ez még mindig nem a szó teljes értelmében vett közösség. **Életünk dolgairól is beszélgetnünk kell Istennel.**

Imádkozni annyit jelent, mint megnyitni szívünket Isten előtt – mint barátunk előtt. Nem azért van erre szükség, hogy Ő megtudja, kik vagyunk, hanem azért, hogy mi váljunk alkalmassá arra, hogy befogadjuk tanácsait. **Az imádság nem Istent hozza le hozzánk, hanem minket emel fel Őhöz.**

Amikor Jézus Krisztus a Földön járt, oktatta tanítványait, hogyan imádkozzanak. Arra tanította őket,

tárják Isten elé mindennapi szükségleteiket, és vessék rá minden gondjukat (Zsolt. 55:23). A nekik adott ígéret, hogy könyörgéseik meghallgatásra találnak, számunkra is biztosíték...

Mennyei Atyánk várja, hogy ránk áraszthassa az áldások teljességét. Kiváltságunk, hogy igyunk a határtalan szeretet forrásából. Értelmetlen, hogy olyan keveset imádkozunk! Isten készségesen meghallgatja gyermekei imáját, a legkisebbekét is, s mi mégis oly nyilvánvalóan vonakodunk Isten elé tártni szükségleteinket! Mit gondolnak vajon a mennyei angyalok rólunk, szegény, segítségre szoruló, kísértéseknek kitett emberekről, hogy oly keveset imádkozunk és oly csekély hitet tanúsítunk, noha Isten szívének végtelen szeretetével vágyakozik arra, hogy a segítségünkre legyen, és kész többet adni nekünk, mint amit kérni vagy elgondolni képesek vagyunk. Az angyalok boldogan hajtának fejet Isten előtt, szeretnek a közelében lenni, s a legmagasabb rendű örömmel tekintik, hogy közös-

ségben lehetnek Ővele. A föld gyermekei azonban – akiknek nagy szükségük van arra a segítségre, amelyet egyedül csak Isten adhat meg nekik –, úgy tűnik, jól érzik magukat Lelkének világossága, az Ő társasága és jelenléte nélkül.

Sátán sötétsége zárja körül azokat, akik elhanyagolják az imát. Bűnre csábítják őket az ellenség kísértő sugallatai. Mindez azért történhet meg, mert nem élnek azzal a kiváltsággal, amelyet az Úr adott nekik: hogy találkozzanak és beszélgessenek Istennel az imádság idején. Miért is vonakodunk annyira az imádkozástól, holott az ima kulcs a hit kezében, amely megnyithatja előttünk a menny tárházát, a Mindenható kincseinek kifogyhatatlan erő- és segélyforrását! A szüntelen ima és a gondos örökös hűség azonban abban a veszélyben forgunk, hogy megerősödik bennünk a vigyázatlanosság, és letérünk az egyenes ösvényről. Sátán folyvást arra törekszik, hogy eltorlaszolja számunkra a kegyelem királyi székéhez vezető utat, nehogy kegyelmet és erőt nyerjünk a kísértésekkel szembeni ellenálláshoz a komoly könyörgés és hit útján.

Léteznek bizonyos feltételek, amelyeknek a betöltése mellett biztosak lehetünk abban, hogy Isten

meghallgatja imánkat, és választ ad rá. E feltételek között az egyik legelső: **tudnunk kell, hogy szükségünk van Isten segítségére.** Ilyen ígéretet adott nekünk: „Vizet öntök a szomjúhozóra és folyóvizet a szárazra.” (Ésa. 44:3) Akik „ébezik és szomjúhózzák az igazságot”, akik vágyakoznak Isten után, azok biztosan „megelégtetnek” (Mt. 5:6). **Szívünknek meg kell nyílnia a Lélek befolyása előtt, mert e nélkül nem tudjuk befogadni Isten áldásait.**

Nagy szükségletünk önmagában érv, ez szól a legkésebben könyörgésünk mellett. De keresnünk kell az Urat ahhoz, hogy megadhassa nekünk azt, amire szükségünk van. Ő maga mondja: „Kérjétek és adatik néktek.” (Mt. 7:7) „Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk?” (Rm. 8:32)

Ha elnézően megtűrjük szívünkben a gonoszt, ha bármely felismert bűnünkhöz ragaszkodunk, akkor az Úr nem hallgat meg bennünket. A bűnbánó és töredelmes lélek imáját azonban mindenkor elfogadja (Zsolt. 51:19). Ha minden felismert bűnünket rendeztük, akkor bízhatunk abban, hogy Isten meghallgatja könyörgésünket. A saját jó cselekedeteink sohasem fognak Isten kegyelmébe ajánlani minket. Krisztus érdeme ment meg, az Ő vére mos tisztára. A mi részünk az, hogy eleget tegyünk a feltételeknek, amelyek teljesítése esetén Isten elfogadhat bennünket.

Az eredményes imádkozás másik fontos eleme a hit. „Aki Isten elé járul, annak hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt szorgalmasan keresik.” (Zsid. 11:6) Jézus ezt mondta a tanítványainak: „Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy megnyeritek, és meglesz az nektek.” (Mk. 11:24) Szaván fogjuk-e Istent?

Az ígéret átfogó és korlátlan, és hű az, aki az ígéretet tette. Ha nem kapjuk meg, amit kértünk, és nem akkor, amikor kérjük, továbbra is hinnünk kell, hogy az Úr hallotta imádságunkat és választ ad majd rá. Mi emberek oly könnyen tévedünk és annyira rövidlátóak vagyunk,

hogy sokszor olyan dolgokat kérünk, amelyek nem lennének áldásunkra. Ezért mennyei Atyánk – éppen szeretete folytán – sokszor úgy válaszol imádságunkra, hogy azt adja meg, ami a leginkább javunkra válik, amit mi magunk is kívánnánk, ha mennyei fényben és a maguk valóságában láthatnánk az összes tényt és körülményt. Ha látszólag nem kapunk is választ imádságunkra, akkor is bízunk kell Isten ígéretében. Bizonyos, hogy a válasz megérkezik a kellő időben, és az is, hogy azt az áldást nyerjük el, amelyre a leginkább szükségünk van. Elbizakodottság azt állítani, hogy Isten minden esetben azon a módon felel imánkra, ahogyan mi ezt óhajtjuk, illetve hogy pontosan azt adja meg, amit mi kívánunk. Isten sokkal bölcsőbb annál, hogy tévedjen, és sokkal jobb annál, hogy megvonja a jót azoktól, akik ártatlanul élnek (Zsolt. 84:12). Ne féljétek hát bízni Őbenne, annak ellenére is, hogy nem tapasztaljátok azonnal imátok meghallgatását! Erre a biztos ígéretre támaszkodjatok: „Kérjétek, és adatik néktek.”

Amikor Istenhez jövünk, hogy kegyelmet és áldást kérjünk tőle, szükséges, hogy a szeretet és a megbocsátás lelkülete töltse be szívünket egymás iránt. Hogyan is kérhetnénk, hogy „bocsásd meg a vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek”, ha eközben megengedjük magunknak a kérlelhetetlen, engesztelhetetlen lelkületet? Ha azt akarjuk, hogy Isten meghallgassa imánkat, akkor nekünk is meg kell bocsátanunk egymásnak, mégpedig ugyanúgy és ugyanolyan mértékben, amint mi igényeljük az Úrtól, hogy megbocsássa bűneinket.

Az imádságban tanúsított állhatatosság szintén a meghallgatás feltétele. Ha növekedni akarunk hitben és tapasztalatban, akkor mindig imádkoznunk kell. „Állhatatosnak kell lennünk a könyörgésben”, ki kell tartanunk, „vigyázva abban hálaadással” (Rm. 12:12; Kol. 4:2). Péter apostol is buzdítja a hívőket: „Legyetek mértékletesek és józanok, hogy imádkozhassatok!” (I. Pt. 4:7) Pál apostol így biztat:

„Imádságotokban és könyörgésetekben minden alkalommal hálaadással tárjátok fel kívánságaitokat Isten előtt.” (Fil. 4:6) „Ti pedig, szereteteim – mondja Júdás apostol –, imádkozván a Szentlélek által, tartsátok meg magatokat Isten szeretetében!” (Júd. 20–21)

A szüntelen ima nem más, mint a lélek szakadatlan, háborítatlan közössége Istennel, amely által Tőle származó élet árad, melynek nyomán belőlünk is a szentség és a tisztaság folyama árad ki és tér vissza Istenhez.

Szükséges, hogy komolyan, elszántan akarjunk imádkozni. Ne engedjük meg, hogy bármi is visszatartsen bennünket az imádkozástól! Tegyük meg minden tőlünk telhető erőfeszítést annak érdekében, hogy állandóan nyitva tartsuk az élő kapcsolat útját tulajdon lelkünk és Jézus között. **Ragadjunk meg minden alkalmat, amikor elvonulhatunk az imádkozás szokott helyére.** Akik valóban keresik az Istennel való közösséget, azokat mindig ott látjuk az ima-összejöveteleken is, mert hűségesen végzik kötelességüket, és komolyan sóvárognak arra, hogy mindabban az áldásban részesüljenek, amit csak elnyerhetnek. Ezért felhasználnak minden kínálkozó alkalmat, jelen vannak mindenütt, ahol magukba fogadhatják a mennyből származó világosság sugárát.

Gyakorolnunk kell az imádságot a családi körben is, de különösképpen fontos, hogy **ne hanyagoljuk el a titkos imát, mert ez a lélek élete.** Lehetetlen, hogy jól legyen dolga a lelkünknek, ha mellőzzük az egyéni imádkozást. A családi körben való imádkozás vagy a nyilvános imaórák nem elegendőek önmagukban. Egyedülállóan kell megnyitnunk lelkünket Isten mindent látó, figyelő tekintete előtt. A titkos imát csak az imameghallgató Isten hallja. Kíváncsi fül nem lehet a tanúja annak, amikor Őreá vetjük lelkünk terhét könyörgésünkben. A titkos ima idején lelkünk mentes a környezet befolyásától, mentes minden izgalomtól. Nyugodtan, mégis buzgó igyekezettel törekszünk arra, hogy Isten jelenlétébe emelkedjünk. Szívet át-

melegítő és maradandó lesz az a befolyás, amely ránk árad Tőle, aki „*títkon néz*”, és akinek a füle mindig nyitott a szív mélyéből fakadó imádságok meghallására. Nyugodt, egyszerű hit által tarthatjuk fenn a lelki kapcsolatot Istennel. Magunkba fogadhatjuk a mennyei világosság sugarait, hogy megerősítsenek és megtartsanak minket a Sátánnal folytatott küzdelemben. Isten a mi erősségünk. (Krisztushoz vezető lépések, Az ima kiváltsága c. fejezetből)

Otthon, a gyülekezetben és a misszióterületen egyaránt szükség van az imára. A komoly ima hatékonysága kevéssé ismert. Ha a gyülekezet hűségesen imádkozna, akkor nem lenne elmarasztalható anynyi mindenben, mert a hűséges ima gazdag áldásokat eredményez.

Amikor a gyülekezet ráébred szent hivatására, akkor majd sokkal több odaadó és gyümölcsöző ima száll fel a mennybe, azt kérve, hogy a Szentlélek mutassa meg Isten népének a lelkek megmentésére irányuló kötelességét. Biztos ígéretünk van arra nézve, hogy Isten minden kereső lelket magához von.

A gyülekezetnek élő reménységre kell újjászületnie „...*Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre*” (I. Pt. 1:3–4). Amikor a gyülekezet meg-

érti, hogy minek kell végbemennie a világban, a tagok tusakodni fognak azokért, akik nem ismerik Istent vagy lelki tudatlanságukban nem képesek felfogni a jelennek szóló igazságot. Minden tettünket önfeláldozásnak és önmegtagadásnak kell átszönie! Vigyázzunk és imádkozzunk, hogy életünkben semmilyen következetlenség ne legyen! **Nem mulaszthatjuk el bemutatni másoknak, hogy az imában való vigyázás azt jelenti: imáinkat Istennél hagyjuk, hogy megválaszolhassa azokat.**

A gyülekezet állapota akkor nem fog hanyatlani, ha a tagok a kegyelem trónjához folyamodnak segítségért, hogy együtt tudjanak működni a romlás szélén álló lelkek megmentésének nagyszerű munkájában. Egy tevékeny, élő gyülekezet tagjai felismerik, hogy fel kell venniük Krisztus igáját, és azt együtt kell hordozniuk Vele.

A menny világa olyan megszentelt eszközökre vár, amelyek által Isten megszólíthatja népét, általuk pedig a világot. Isten csak megszentelt, önmegtagadó gyülekezeten keresztül tud munkálkodni. Lelkét látható és dicsőséges módon fogja megmutatni, különösen ebben az időben, amikor Sátán mesteri munkát végez a prédikátorok és a tagok elvesztésére. Ha a prédikátorok

együttműködnének Istennel, akkor különleges módon kísérné őket jelenlétével, ahogyan a tanítványokkal is tette.

Vajon felismeri-e felelősségét a gyülekezet? Isten arra vár, hogy Krisztus, a legnagyobb misszionárius Lelkét adja azoknak, akik önmegtagadó és önfeláldozó oda-szánással dolgoznak. Amikor Isten népe befogadja ezt a Lelket, erő árad majd belőle. (59. kézirat, 1898)

FELHÍVÁS

- Tekintsük lelki életünk legnagyobb szükségletének a komoly, bensőséges imaéletet!
- Legyen fontos számunkra az imameghallgatás feltételeinek teljesítése (fejezzük ki, hogy szükségünk van az isteni segítségre; ne legyünk elnézőek a bennünk lévő rosszal szemben; legyen bizalmunk Istennel és ígéreteiben; vágyakozzunk arra, hogy visszatükrözhessük Isten szerető szívű, igazságos lényét; legyünk állhatatosak imaéletünkben).
- Ne feledkezzünk el hálánk kifejezéséről, hogy lelkünk így még közelebb juthasson Istenhez!

Január 28., hétfő

„Vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok...”

Minden keresztény kiváltsága, hogy ne csupán várja, hanem siettesse is a mi Urunk, Jézus Krisztus eljövételét. Ha mindazok, akik vallják Isten nevét, gyümölcsöt teremnének az Ő dicsőségére, milyen gyorsan bevetnék az egész világot az evangélium magvával! Az utolsó aratás gyorsan beérne, és Krisztus eljönne, hogy begyűjtse a drága gabonát.

Testvéreim, könyörögjete a Szentlélekért! Bibliáttokkal a kezetekben mondjátok: „Úgy cselekedtem, Uram, ahogy mondtad. Hivatkozom ígéretedre: Kérjete és adatik néktek, keressetek és találtok, zörgessetek és megnyitattik néktek.”

Krisztus kijelenti: „*Amit könyörgésetekben kértek, higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglészen*

néktek.” (Mk. 11:24) „*És akármit kértek majd az én nevemben, megcselekszem azt, hogy dicsőíttessék az Atya a Fiúban.*” (Jn. 14:13)

Krisztus gyorsan szétküldi köveit birodalmának minden részébe, hogy közöljék akaratát szolgálva. Gyülekezetei között jár, s arra vágyik, hogy megszentelje, felemelje és nemessé tegye követőit. A benne hívők befolyása élet illata lesz az életre e világban.

A Megváltó így akarja előkészíteni népét a magasabb rendű szolgálatra a mennyei gyülekezetben. Nagy munka elvégzését bízta ránk. Végezzük hűségesen! Mutassuk meg életünkkel, hogy mit tehet az

isteni kegyelem az emberiségért!
(Bizonyásgátételek VIII., 22–23. o.)

A SZENTLÉLEK KIARADÁSÁT EGYSÉG ELŐZI MEG

A Szentlélek azután áradt ki, miután a tanítványok már nem vetélkedtek egymással az első helyért, hanem eljutottak a tökéletes egységre. Egy akarat uralkodott közöttük, minden nézeteltérést elrendeztek. A Lélek kitöltése után tett bizonyásgátételük egységes volt. „A hívők sokaságának pedig szíve-lelke egy volt.” (Ap. cs. 4:32) A hívők egész gyülekezetét annak Lelke lelkesítette, aki meghalt, hogy a bűnösök éljenek.

A tanítványok nem a maguk számára kérték az áldást, hanem a lelkek megmentésének terhe nehezedett szívükre. Az evangéliumot el kellett vinniük az egész világra, ezért imádkoztak az erő adományáért, amelyet Jézus Krisztus megígért. Azonban csak akkor áradt ki rájuk a Szentlélek, amikor ezrek tértek meg naponta.

Így történhet ma is. A keresztenyek tegyenek félre minden vetélkedést, és szenteljék oda magukat az Úrnak az elveszettek megmentésére! Kérjék hittel a megígért áldást, és elnyerik azt. A Lélek kitöltése az apostolok napjaiban a „korai eső” volt, amely dicsőséges eredményt hozott. A „késői eső” azonban bőségesebb lesz. Milyen ígéret szól azoknak, akik az utolsó napokban élnek? „Térjete vissza az erősséghez, reménységnek foglyai! Ma is azt hirdetem néktek: kétszeresen megfizetek néked!” „Kérjete esőt az Úrtól a késői eső idején! Az Úr villámlást szerez, és záporosót ad nékik, és kinek-kinek füvet a mezőn.” (Zak. 9:12; 10:1) (Bizonyásgátételek VIII., 20–21. o.)

Életünk és munkánk hasznosága attól függ, hogy alárendeljük-e magunkat a Szentléleknek. Isten nem kívánja, hogy saját erőnkkel végezzük el az előttünk lévő munkát. Gondoskodott isteni segítségről minden helyzetben, amelyben az emberi segítség semmit sem ér. Elküldi a Szentlelket, hogy segítsen szükségünkben, megerősítse re-

ménységünket és bizalmunkat, megvilágosítsa elménket és megtisztítsa szívünket.

Krisztus gondoskodott róla, hogy gyülekezete átalakult közösség legyen, amelyet a menny fénye világít meg, és feltámad rajta Immánuel dicsősége. Célja az, hogy minden keresztényt a világosság és békeesség lelki légköre vegyen körül. Minden jótetre alkalmas lesz az olyan ember, aki énjét félretéve enged, hogy a Szentlélek munkálkodjék szívében, és teljesen Istennek szentelt életet él.

Mi volt az eredménye a Szentlélek kitöltésének pünkösöd napján? A Megváltó feltámadásának örömhírét a tanítványok elvitték a lakott föld végső határáig. Az apostolok szíve telve volt jóakarattal, s ez kényszerítette őket, hogy menjenek el mindenhová és tegyenek bizonyásgátot. „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében.” (Gal. 6:14)

Amikor hirdették az igazságot, úgy, amint Jézus Krisztusban van, az emberek engedtek az üzenet erejének. A gyülekezetbe mindenfelől özönlöttek a megtértek. A bűnösök egyesültek a keresztenyekkel, hogy megkeressék a nagy értékű igazgyöngyöt. Beteljesedett a jövődőlés: „Azon a napon olyan lesz köztük a legalábbvaló, mint Dávid, a Dávid háza pedig, mint az Isten, mint az Úrnak angyala öleltük.” (Zak. 12:8) Testvérében minden keresztény a szeretet és jóakarát isteni képmását látta. Azonosak voltak az érdekeik, egyetlen törekvés múlt felül minden más: a hívők egyedüli vágya az volt, hogy jellemükben nyilvánítsák Krisztus képmását és munkálkodjanak országának kiterjesztéséért.

A Szentlélek ígérete ma ugyanúgy a miénk, mint az első tanítványoké volt. Isten ma is felruhazza a férfiakat és nőket mennyei erővel, mint azokat, akik pünkösöd napján hallották az üdvösség igéjét. Isten Szentlelkét és kegyelmét ebben az órában is elnyerhetik mindazok, akiknek szükségük van az Úrra és szaván fogják Őt. (Bizonyásgátételek VIII., 19–20. o.)

A SZENTLÉLEK MINDVÉGI VELÜNK MARAD

Krisztus kijelentette, hogy a Szentlélek isteni jelenléte mindvégig követőivel marad. Ígéretét azonban nem értékeli úgy, ahogyan kellene, ezért teljesedése sem látható olyan mértékben, amint lehetne. **A Szentlélek ígéretére keveset gondolnak, aminek az eredménye lelki szárazság, lelki sötétség, hanyatlás és halál.** Az emberek figyelmét kisebb jelentőségű dolgok kötik le, s így az isteni erő – amely szükséges a gyülekezet növekedéséhez, sikeréhez, és amely minden más áldást magával hoz – hiányzik, habár Isten végtelen bőséggel ajánlotta fel.

Az evangélium szolgálatát erőtlenné teszi a Szentlélek jelenlétének hiánya. Képzettség, képességek, ékesszólás, minden veleszületett és szerzett képesség birtokában, de a Szentlélek jelenléte nélkül az emberek egyetlen szívet sem érinthetnek és egyetlen bűnöst sem nyerhetnek meg Jézus Krisztusnak. Azonban ha kapcsolatban állnak Krisztussal, és bírnak a Szentlélek ajándékával, akkor a legszegényebb, legtudatlanabb tanítvány is olyan erővel rendelkezik majd, amely megnyeri a szívet. Isten csatornákká teszi őket, amelyeken át a legnagyobb befolyás árad szét a világegyetemben.

A tanítványokat Isten iránti buzgóságuk arra indította, hogy hatalmas erővel tegyenek bizonyásgátot az igazságról. Vajon ne égjen-e a mi szívünkben is ez a lelkesedés, azzal az elhatározással, hogy elmondjuk az embereknek a megváltó szeretet, a megfeszített Jézus Krisztus történetét? Vajon ne jöjjön-e el ma Isten Lelke, válaszul komoly, kitartó imáinkra, és ne töltse-e be az embereket erővel a szolgálatra? Akkor miért oly gyenge és lélektelen a gyülekezet? (Bizonyásgátételek VII., 21–22. o.)

Ha a Szentlélek uralja közösségünk tagjainak szívét, akkor gyülekezeteinkben sokkal magasabb színvonalú beszédet, szolgálatot és lelkeséget látunk majd. A gyülekezetek tagjait fel fogja üdíteni az élet vize, és a munkások Jézus segítségével bemutatják Mesterüket lel-

kületükben, szavaikban és cselekedeteinkben. Egymást bátorítva haladnak majd előre a nagy befejező munkában. Egészséges növekedés látható majd az egységben és szeretetben, amely bizonyosságot tesz az embereknek, hogy Isten azért küldte el Fiát e világra, hogy meghaljon a bűnösök megváltásáért. Isten igazságát felmagasztalják, és ahogyan az lámpaként világít, mindig jobban és jobban megértjük. (Bizonyágtételek VIII., 211. o.)

Láttam, hogy híjával találják majd Isten népét, ha nem tesz erő-

tesztéseket, hanem arra vár, hogy a felüdülés eljőjön és eltávolítsa hibáit, helyrehozza tévedéseit, megtisztítsa testi és lelki tisztátalanságaitól, hogy alkalmassá tegye a harmadik angyal hangos kiáltásában való részvételre. A felüdülést és Isten erejét csak azok nyerik el, akik elkészültek rá azáltal, hogy megtették azt, amit Isten megparancsolt nekik, vagyis megtisztították magukat „minden testi és lelki tisztátalanságtól, és Isten félelmében vitték véghez megszentelődésüket” (II. Kor. 7:1). (Testimonies, 619. o.)

FELHÍVÁS

- Tanulmányozzuk a Bibliában a Szentlélek kitöltésének feltételeit!
- Imádkozzunk mindnyájan azért, hogy bensőséges közösségre juthassunk a Szentlélekkel!
- Tegyük félre minden viszályt, vetélkedést, hogy alkalmassá lehessünk a Szentlélek befogadására, illetve arra, hogy Isten munkatársaiként eredményesen fáradozhassunk elveszendő embertársainkért.

Január 29., kedd

„Az én szombatjaimat megszenteljétek...”

A szombat ünneplése nagy áldást rejt magában, és Isten azt kívánja, hogy a szombat örömnappal legyen számunkra. A szombat a beiktatásakor is öröm volt. Isten elégedéssel tekintett kezeinek munkájára. Minden alkotásáról kijelentette, hogy „igen jó” (I. Móz. 1:31). A menny és a föld örömmel volt telve, „amikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának” (Jób 38:7). Habár a bűn bejött a világba és megrontotta Isten tökéletes művét, Ő még mindig annak a tanúbizonyosságként adja nekünk a szombatot, hogy egy mindenható, végtelenül jó és kegyelmes lény teremtett mindent. Mennyei Atyánk a szombat megünneplése által kívánja megőrizni az emberek között az Ő ismeretét. Azt kívánja, hogy a szombat gondolatainkat az igaz, élő Istenre irányítsa, és az Ő megismerése által életünk és békességünk legyen.

Amikor az Úr megszabadította Izraelt Egyiptomból, és rájuk bízta törvényét, megtanította őket, hogy a szombat megünneplése megkülönbözteti őket a pogányoktól, mint Isten mindenhatóságának elismerőit azoktól, akik nem fogadták el Őt Teremtőjüknek és Királyuknak.

A szombat a jele az Isten és az Ő népe között fennálló közösségnek; jele annak, hogy tisztelik az Úr törvényét. **A szombat megünneplése megkülönbözteti Isten engedelmes gyermekeit a törvény áthágótól, megrontótól...**

A szombatot Isten nekünk is ugyanúgy „örök szentségül” adta, mint Izraelnek. Azok számára, akik tisztelik Isten szent napját, a szombat annak jele, hogy az Úr elismeri őket népének. A szombat utal Isten ígéretére, hogy beteljesíti velük kötött szövetségét. Mindaz, aki elfogadja Isten kormányzásának e jelét, belép az isteni, örök szövetségbe. Istenhez erősíti magát az engedelmesség aranyláncával, amelynek minden szeme egy ígéret. (Bizonyágtételek VI., 349. o.)

„MEGEMLÉKEZZÉL A SZOMBATNAPRÓL”

Az Úr e szavakkal kezdte a negyedik parancsolatot: „Megemlékezzél!” Tudta, hogy az ember a sok gond és baj közepette kísértésbe kerül, hogy kimentse magát a törvény minden követelményének megtartása alól, vagy elfelejti annak fontosságát, ezért így szól: „Megemlékezzél a

szombatnapról, hogy megszenteljéd azt.” (II. Móz. 20:8)

A szombat egész héten legyen emlékezetünkben, és tegyük előkészületet a megtartására a parancsolat szerint. A szombatot ne csak mint a törvény által előírt dolgot tartjuk meg. Értsük meg jelentőségét életünk minden területén. Mindazok, akik a szombatot jelnek tekintik Isten és önmaguk között, bizonyosságot adják életükben, hogy Isten az, aki megszenteli őket, és kormányzatának alapelveit megvalósítják gyakorlati életükben. Mindennap imádkoznak azért, hogy a szombat megszentelő befolyása érvényesüljön az életükben. Mindennap Krisztus társaságában élnek, és bemutatják példájuk által az Ő jellemének tökéletességét. Világosságuk naponta szétárad másokra jó cselekedeteik által.

Mindabban, ami hozzájárul Isten ügyének sikeréhez, az első győzelmeket otthon kell kivívnunk. Ott kell megkezdennünk előkészületeinket a szombatra. A szülők egész héten át gondoljanak arra, hogy otthonuk olyan iskola legyen, ahol gyermekeik előkészülhetnek a mennybe való bemenetelre. Igaz szavakat szóljanak, s ne ejtsenek ki olyan szót, amelyet gyermekeik nem hallhatnak meg! Ne legyenek ingerültek! Szülők, úgy éljétek a hétköznapi napokon is, mint a Szent Isten látható jelenlétében, aki azért adott nektek gyermekeket, hogy az Ő számá-

ra neveljétek őket. Neveljétek fel az Úrnak otthonotok kicsiny gyülekezetét, hogy valamennyien előkészüljétek a Szentélyben tartott istentiszteletre. Minden este és reggel vigyétek Isten elé imában gyermekeiteket, mint akik az Ő véren megváltott örökségei. Tanítsátok meg őket arra, hogy legelső kötelességük és kiváltságuk, hogy szeressék és szolgálják Istent.

Amikor a szombatról így emlékezünk meg, akkor nem engedjük, hogy a múltó földi dolgok elnyomják mindazt, ami valóban fontos a lelkünknek. A hat munkanapra tartozó kötelességek elvégzését nem hagyjuk szombatnapra, és nem mérítjük ki magunkat annyira fizikai munkával, hogy túl gyengék legyünk ahhoz, hogy részt vegyünk az istentiszteleten azon a napon, amelyen az Úr megpihent.

Habár a szombatra egész héten készülnünk kell, mégis a péntek az előkészület különleges napja. Mózes által az Úr így szólt Izrael népéhez: „*A holnap nyugalom napja, az Úrnak szentelt szombat; amit sütni akartok, süssétek meg, és amit főzni akartok, főzzétek meg, ami pedig megmarad, azt mind tegyétek el magatoknak reggelre.*” (II. Móz. 16:23) „*Kiment pedig a nép, és szedték a mannat, és örölték kézimalmokban, vagy megtörték mozsárban, és megfőzték fazékban, és csináltak abból pogácsákat, az íze pedig olyan volt, mint az olajos kalácsé.*” (IV. Móz. 11:8) A mennyből küldött kenyeret Izrael gyermekeinek el kellett készíteniük, azonban az Úr megmondta nekik, hogy ezt a munkát pénteken, az előkészület napján végezzék el szombatra.

Pénteken készülünk fel a szombatra: a ruhák legyenek készen, a főzést fejezzük be, a cipőket tisztítsuk ki, a fürdést is fejezzük be pénteken – mindezt megtehetjük, ha szabállyá tesszük családunk számára. Az Úr a szombatot nem a ruházat elkészítésére, rendbe hozására, nem az ételek megfőzésére, nem kedvteléseinkre vagy más világi foglalatosságra adta. Napnyugta előtt tegyünk félre minden világi munkát, és tegyünk el szem előtt minden világi újságot. Szülők, magyarázatok meg gyer-

mekeiteknek az előkészület értelmét, és ők is vegyenek részt abban, hogy a szombatot a parancsolat szerint tartsátok meg! Buzgón őrködjünk a szombat kezdetén és végén. Gondoljunk arra, hogy a szombat minden pillanata megszentelt idő!

A készülődés napján még egy fontos dologra kell ügyelnünk: **ezen a napon simítsunk el minden nézeteltérést a családban és a gyülekezetben egyaránt.** Távolítsatok el szívetekből minden keserűséget, haragot és megvetést! Alázatos lélekkel „*valljátok meg bűneiteket egymásnak, hogy meggyógyuljatok*” (Jak. 5:16). (Bizonyágtételek VI., 353–356. o.)

Ne mondjunk és ne tegyünk semmi olyat, amit Isten a szombat megrontásának tekint, de mondjuk és tegyük meg mindazt, aminek az elmulasztásával szintén megrontanánk az Úr napját. Isten megkívánja, hogy ne csak minden fizikai munkától tartózkodjunk szombaton, hanem fegyelmezzük a gondolatainkat is, hogy szent dolgokról elmélkedjünk. A szent szombatot valóságosan áthágjuk akkor is, ha világi dolgokról beszélünk, vagy könnyelmű, tréfálkozó beszélgetésbe elegyedünk. Ha mindarról beszélünk, ami csak eszünkbe jut, akkor „*hamis*” vagy „*közönséges*” beszédet szólunk szombaton (Ésa. 58:13). Az igazságtól való minden elhajlás rabszolgaságba és kárhozatba visz bennünket. (Bizonyágtételek II., 703. o.)

ISTENTISZTELET NAPNYUGTAKOR

A szombatot szentebbnek kell tekintenünk, mint azt sok állítólagos szombatünneplő teszi. Meggyalázzák Istent azok, akik a szombatot nem tartják meg sem betű, sem lélek szerint. **Isten reformációt kíván a szombat megünneplése terén.**

Naplementekor gyűljenek egybe a család tagjai Isten ígéjének olvasására, éneklésre és imára. E téren is reformációra van szükség, mert sokan hanyagok – amit meg kell vallaniuk Istennek és egymásnak –, valamint el kell érniük, hogy a család minden tagja tiszteletben tartsa azt

a napot, amelyet az Úr megáldott és megszentelt.

A családi istentiszteleteken a gyermekek is vegyenek részt. Vegyék elő Bibliájukat, és mindegyikük olvasson egy-két verset. Majd énekeljenek egy ismerős éneket, és utána imádkozzanak. Erre Krisztus adott példát nekünk. Az Úr imáját ne ismételjük csupán formailag, mert célja az, hogy arra tanítson, milyen legyen a könyörgésünk: egyszerű, komoly és tartalmas. Egyszerű imában tárd az Úr elé szükségleteidet, és adj hálát irgalmasságáért! Így meghívod Jézust otthonodba és szívedbe, mint szívesen látott vendéget. A családban nem helyesek a távoli dolgokra vonatkozó, hosszú imák, mert az ima óráját fárasztóvá teszik, pedig azt kiváltságnak és áldásnak kellene tekintenünk. Tegyétek az imaórát érdekessé és örömteljessé!

Naplementekor, a szombat végén, ima és Isten-dicsőítő ének jelezze a szent órák befejezését, és kérjétek, hogy Isten legyen veletek a következő munkahét gondjai között. Örök üdvösséget jelent számunkra, amikor a szombatot szentül megtartjuk az Úrnak. Isten így szól: „*Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek.*” (I. Sám. 2:30) (Bizonyágtételek IV., 353–359. o.)

A CSALÁD LEGSZENTEBB ÓRÁI

A szombatiskola és az istentisztelet csak egy részét képezi a szombatnak. **A család számára fennmaradt részt az egész szombat legszentebb és legértékesebb részévé tehetjük.** A szülők töltsék gyermekeikkel az idő nagy részét. Sok családban a gyermekeket magukra hagyják, hogy úgy szórakozzanak, ahogyan tudnak. Ha a gyermekeket magukra hagyják, csakhamar nyugtalanok lesznek, elkezdenek játszani, vagy valami rossz szat tesznek, s így a szombat elvészíti előttük szentségét.

Szép időben a szülők menjenek gyermekeikkel a mezőkre és a ligetekbe. A szépséges természetben mondjátok el gyermekeiteknek, miért adta Isten a szombatot, és beszéljétek nekik a teremtés nagy mű-

véről. Mondjátok el, hogy amikor a Föld kikerült Teremtőnk kezéből, szent és gyönyörűsége volt. Minden virág, minden bokr, minden fa betöltötte a Teremtő által kijelölt célját. Minden, amit a szem látott, szép volt, és az embert Isten szeretetére emlékeztette. Minden hang zenéhez hasonlított, amely összhangban volt Isten szavával. Mutasátok be, hogy a bűn rontotta meg Isten tökéletes művét. A tövis, a bogáncs, a szomorúság, a fájdalom és a halál mind az Atyával szembeni engedetlenség következménye. Láttasátok meg gyermekeitekkel, hogy bár a földet megrontotta a bűn átka, azonban még most is kinyilvánítja Isten jóságát. A zöld mezők, a magas fák, a megvidámító napfény, a felhők, a harmat, az éjszaka ünnepélyes csendje, a csillagos ég dicsősége és a hold szépsége – mind bizonyágot tesznek a Teremtőről. Minden lehulló esőcsepp, a világosság minden sugara, amely hálátlan világunkra árad, bizonyágot tesz Isten nagy türelméről és szeretetéről.

Mutasátok meg gyermekeiteknek az üdvösség útját: „*Úgy szeretete Isten e világot, hogy az Ő megszületett Fiát adta, hogy valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn. 3:16) Ismételjétek el Betlehem kedves történetét. Mutasátok be nekik Jézus Krisztust mint gyermeket, aki engedelmeskedett a szüleinek; mutassátok be mint hűséges és szorgalmas fiatait, aki segített a család fenntartásában. Így megértethetitek gyermekeitekkel, hogy a Megváltó ismeri az ifjúság próbáit, gondjait, kísértéseit, reményeit és örömeit, ezért részvétet, segítséget nyújthat számukra. Időnként olvassátok fel a Biblia érdekes történeteit. Kérdezzétek meg tőlük, hogy mit tanultak a szombatiskolában, és tanulmányozzátok át velük a következő szombatiskolai leckét. (Bizonyágtételek VI., 358–359. o.)

Szombat napján ünnepélyesen szenteljük az egész családot Istennek. A szombat parancsolata magában foglalja mindazokat, akik kapunkon belül vannak, ezért a ház minden lakója hagyja abba világi munkáját, és a szent órákat töltse áhítatban. Egyesüljenek mindnyá-

jan, hogy vidám szolgálat által tiszteljük Istent szent napján. (Bizonyágtételek II., 185. o.)

GYŰLJÜNK ÖSSZE, ÉS IMÁDJUK AZ URAT!

Krisztus így szólt: „*Ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.*” (Mt. 18:20) Ahol két vagy három hívő él, jöjjenek össze szombaton és kapaszkodjanak Isten ígéretébe.

Azok a kis csoportok, amelyek összegyűlnek Isten imáadására az Úr szent napján, jogosan igényt tarthatnak Isten gazdag áldására. Higygyék szilárdan, hogy Jézus az összegyűvelük tiszteletre méltó vendége. Minden igazi imádkozó, aki megszenteli a szombatot, tegye magáévá ezt az ígéretet: „*Hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, aki titeket megszentellek.*” (II. Móz. 31:13) (Bizonyágtételek VI., 360–361. o.)

A szombat az emberért lett, hogy áldás legyen számára azáltal, hogy gondolatait elvonja világi munkájától, s így elmélkedhessék Isten jóságáról és dicsőségéről. Szükséges, hogy Isten népe összegyűljön, beszéljen Istenről, s a hívők kicseréljék gondolataikat és véleményüket Isten Igéjének igazságairól, valamint egy bizonyos időt imára szenteljenek. Azonban ezeket az időszakokat szombaton se tegyék fásasztóvá, azaz hosszúvá és unalmasá. (Bizonyágtételek II., 583. o.)

Érezze mindenki, hogy ki kell vennie a részét abból, hogy a szombati összegyűvelést érdekessé tegye a gyülekezet.

Nemcsak formaságból kell összegyűlnünk, hanem hogy kicseréljük gondolatainkat, elbeszéljük mindennapi tapasztalatainkat, kifejezzük hálánkat és az isteni megvilágosítás utáni vágyunkat, hogy megismerjük Istent, és akit elküldött, Jézus Krisztust.

A Krisztusról folytatott közös beszélgetés megerősíti a lelket az élet próbáira és küzdelmeire. **Soha se gondold, hogy keresztény lehetsz, ha visszavonulsz és magadba zárkózol!** Mindenki része az emberiség nagy családjának, ezért minden ember tapasztalatát nagymértékben

befolyásolja társainak tapasztalata. (Bizonyágtételek VI., 361–362. o.)

A SZOMBATISKOLA

A szombatiskola munkájának célja a lelkek egybegyűjtése. A munkarend hibátlan lehet a gyülekezetben, minden szükséges felszereléssel rendelkezhetnek, ha azonban a gyermekeket és a fiatalokat nem vezetik Krisztushoz, akkor a szombatiskola kudarcot vall. Ha nem vonzzák Krisztushoz a lelkeket, a formai vallás befolyása alatt egyre érzéketlenebbek lesznek. A tanítónak együtt kell működni a Megváltóval, amikor kopogtat azok szívének ajtaján, akiknek segítségre van szükségük. Amikor a tanulók engednek a Lélek esedezésének és megnyitják szívüket, hogy a Megváltó bejöhessen, akkor Ő megvilágosítja értelmüket, s megérthetik Isten dolgait. A tanító munkája egyszerű, ám ha Krisztus lelkületével végzi, a Szentlélek munkálkodása által mégis mély és hatásos lesz.

Szülők, szánjatok naponta egy kis időt a szombatiskola tanulmányozására gyermekeitekkel! Ha szükséges, adjátok fel inkább a társadalmi összejöveleteket, de ne áldozzatok fel a szent történelem drága leckéinek tanulmányozására szentelt időt! E tanulmányozásból szülők és gyermekek egyaránt nagy áldást nyernek. A szombatiskolai leckével kapcsolatos fontosabb Bibliaszövegeket tanuljuk meg, jegyezzük meg, azonban ezt ne megterhelő munkának, feladatnak tekintsük, hanem kiváltságnak. Lehet, hogy emlékezőképességünk eleinte csöndöt mond, de a gyakorlás által egyre inkább megerősödik, s egy idő múlva gyönyörűségünket találjuk abban, hogy az igazság drága ígét elraktározzuk elménkbe. E szokásunk nagyban elősegíti majd a hitben való növekedésünket...

Sajnos, némely szombatiskolában az a szokás uralkodik, hogy a válaszokat a szombatiskolai leckéből olvassák fel. Ez nem helyes, és nem kellene, hogy így legyen, ha a Szentírás tanulmányozására szentelnék azt az időt, amit haszontalanul és bűnös módon töl-

tenek el. Nincs semmi oka annak, hogy a tanítók és a tanulók ne tanulják meg a szombatiskolai leckéket ugyanolyan jól, mint a rendes iskolai leckét – sőt jobban tanulják meg, mivel a szombatiskola végtelenül fontosabb tárggyal foglalkozik. E dologban tanúsított hanyagságunk nem tetszik Istennek.

A szombatiskolai tanítók melegítsék fel és elevenítsék meg szívüket Isten igazságai által, és legyenek az igének cselekvői, ne csak hallgatói. Táplálkozzanak Krisztusból, mint a szőlővesszők a szőlőtőkéből. Hulljon rájuk a mennyei kegyelem harmata, hogy olyanok legyenek, mint az Úr kertjének virágai, a drága növények, amelyek rügyeiket kibontva édes illatot árasztanak. A tanítók legyenek az ige szorgalmas tanulói, és mindig nyilvánítsák ki, hogy naponta tanulnak Krisztus iskolájában, s másokkal is képesek közölni a világosságot, amelyet a nagy Tanítótól, a világ világosságától nyertek... Amikor időről időre tisztviselőket választotok, ne a bizonyos személyek iránti vonalom legyen a döntő, hanem azokat helyeztétek bizalmi állásokba, akik szeretik és félik Istent, és Őt választják tanácsadójukká. (Bizonyosságtételek II., 557–558. o.)

„SZABAD SZOMBATON JÓT CSELEKEDNI”

Otthon és a gyülekezetben egyaránt a szolgálat lelkületét kell kinyilvánítanunk. Isten, aki hat napot adott világi munkáink végzésére, megáldotta és megszentelte a hetedik napot, és elkülönítette az Úr számára. E napon különleges módon megáldja azokat, akik odaszentelik magukat az Ő szolgálatára.

Az egész menny megtartja a szombatot, de nem érektelen, közönyös, semmittevő módon. E napon minden lelkierőnket fel kell ébresztenünk, mert Istennel és Krisztussal, a mi Megváltónkkal kell találkoznunk, aki arra vágyik, hogy felüldítsen és megáldjon mindenkit. (Bizonyosságtételek VI., 361–362. o.)

Irgalmából Isten úgy rendelkezett, hogy a betegekről és szenvedőkről nekünk kell gondoskod-

nunk. Az értük végzett munkára szükség van, ezért az nem szombatrontás. De kerüljünk minden szükségtelen munkát! Sokan elhalasztják a szombat kezdetéig azoknak a kis dolgoknak az elvégzését, amelyeket pénteken, az előkészület napján kellett volna befejezni. Ez nem helyes. Minden munkát, amit nem végeztünk el a szombat kezdete előtt, a szent nap után kell befejeznünk. (Bizonyosságtételek II., 184–185. o.)

Kerülnünk kell a főzést szombaton, azonban mégsem kell hideg ételeket fogyasztanunk. Hideg időben a pénteken elkészített ételt melegítsük fel szombaton. Ételeink legyenek egyszerűek, de ízletesek, táplálóak és étvágygerjesztők. Gondoskodjunk valamilyen kedvelt ételről, amelyet a család nem eszik mindennap.

Ha szeretnénk elnyerni az engedelmeseeknek ígért áldást, akkor lelkiismeretesebben, pontosabban kell megtartanunk a szombatot. Félek, hogy gyakran akkor is utazunk e napon, amikor elkerülhetnénk. Összhangban az Úrtól kapott világossággal, amelyet a szombat megtartásával kapcsolatban adott, gondosabban kellene kerülnünk e szent napon a kocsin vagy hajón stb. utazást. E dologban jó példát kellene adnunk gyermekeinknek és a fiataloknak. Szükséges lehet, hogy szombaton is utazzunk abból a célból, hogy elérjük a gyülekezeteket, amelyek igénylik a segítségünket, hogy elvigyük hozzájuk az üzenetet, amelyet Isten akaratóból meg kell hallaniuk. Azonban amennyire lehetséges, vegyük meg előre a jegyeket, és minden más előkészületet tegyünk meg az előző napokon. Ha valahova egyéb okból utazunk, mindent tegyünk meg, hogy ne szombaton érkezzünk meg úti célunkhoz.

Ha kénytelenek vagyunk szombaton utazni, kerüljük azok társaságát, akik világi dolgokra terelik figyelmünket. Gondolatainkat irányítsuk Istenre, és társalogjunk Vele. Ha alkalmunk van, hirdessük az igazságot. Mindig legyünk készek felebarátaink szenvedésének enyhítésére, és segítsünk a szűkölködőknek. Ilyen esetekben azonban Isten

megkívánja, hogy használjuk fel tőle kapott értelmünket és bölcsességünket. Szombaton ne beszéljünk üzleti, hétköznapi, világi dolgokról. Isten megkívánja, hogy minden időben és minden helyen bizonyítsuk hűségünket iránta azért, hogy tiszteletben tartjuk a szombatot. (Bizonyosságtételek VI., 357–360. o.)

A SZOMBATÜNNEPLÉS ÁLDÁSAI

Megmutatták nekem, hogy az egész menny figyeli azokat, akik elismerik és megtartják a negyedik parancsot, a szombat követelményeit. Az angyalok nagyra becsülik az Isten által rendelt nyugalomnapot. Azokat, akik áhítattal teljes gondolataik által megszentelik szívükben az Urat, akik a szent órákat igyekeznek a legjobb képességeik szerint felhasználni, s a szombatot gyönyörűségnek hívják, az angyalok különösképpen megáldják világossággal, egészséggel és rendkívüli erővel. (Próféták és királyok, 704–705. o.)

A menny követelményeinek lelkiismeretes teljesítése földi és lelki áldást hoz. (Próféták és királyok, 546. o.)

Amíg az ég és a föld fennáll, a szombat mindig a Teremtő hatalmának jele marad. Amikor az Éden ismét virul majd a megdicsőült új Földön, mindenki tisztelni fogja Isten szent nyugalomnapját, s „szombatról szombatra eljő minden test engem imádni, szól az Úr” (Ésa. 66:23). (Jézus élete, 283. o.)

FELHÍVÁS

- Határozzuk el, hogy megszívleljük Isten szombatünneplésre vonatkozó reformációra hívását!
- Vegyük számba azokat a szokásainkat, amelyek megakadályozhatnak bennünket, hogy betölthessük a negyedik parancsot kívánalmait!
- Határozzuk el, hogy imáink tárgyává tesszük a szombatnapra vonatkozó isteni áldás elnyerését önmagunk, családjunk, gyülekezetünk életében és Isten egész földi munkájában!

Január 30., szerda

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba...”

Adjuk meg Istennek, ami az övé. Isten üzenetet közölt népével, amely a mai időkre szól: Malakiás könyvének 3. fejezete tárja elénk ezt az üzenetet. Hogyan is fejezte volna ki világosabban és erőteljesebben az Úr a követelményeit, mint ebben a könyvben?

Senki ne feledje, hogy Istennek ezek a kívánalmi az Úr összes többi követelményének hátterét képezik. Bőkezűen ellát bennünket mindennel, amire szükségünk van, mi pedig az ember és Isten közötti szerződés szerint jövedelmünk tizedrészét visszaadjuk az Úrnak. Isten kegyesen a szolgálóira bízta kincseit, de a tizedről ezt mondja: Ez az enyém. **Az ember kötelessége visszajuttatni összes jövedelme pontos tizedrészét.** Ezt a határozott rendet Isten vezette be.

Ez komoly feladat, amelynek elvégzése örök következményekkel jár, s olyan szent, hogy nem bízható az ember belátására. Ne engedjük meg magunknak, hogy ezen a téren szabadon azt tegyünk, ami nekünk tetszik. **Isten követelményeinek megfelelően rendszeresen tegyünk félre tartalékot, amelyet munkájára szentelünk.**

A TERMÉS ZSENGÉJE

A tizeden kívül az Úr igényt tart minden gyarapodásunk első gyümölcsére. Mindezt azért tartja fenn magának, hogy bőségesen jusson földi munkájának minden területére. Nem szabad szűkmarkúan bánunk az Úr szolgálóival. Nem szabad akadályoznunk hírnökeiket az élet igéjének terjesztésében. Amikor ők az igazságot tanítják, anyagiakkal kell rendelkezniük, hogy a munka fejlesztésére fordíthassák. A beruházásnak megfelelő időben kell történnie, hogy a legjobb és legüdvösebb munkát végezhessük. Gyakorolnunk kell az irgalom cselekedeteit is. Támogatnunk kell a szegényeket és a szenvedőket ajándékok-

kal és anyagi áldozatokkal, különösen az új területeken, ahol először hirdetjük az igazságot.

Ha Isten hitvalló népe – fiatalok és idősek egyaránt – megtenné kötelességét, nem állna üresen a pénztár. **Ha mindenki pontosan fizetné a tizedet, és az Úrnak szentelné termésének zsengéjét, akkor maradéktalanul el tudnánk látni anyagiakkal a munka valamennyi területét.** Azonban nem tiszteljük Isten törvényét, nem engedelmességekünk annak, ezért anyagi nehézségekkel küzdünk.

GONDOLJATOK A SZEGÉNYEKRE!

Távolítsunk el életünkben minden fényűzést, mert rövid a hátralévő idő a munkára. Ínséget és szenvedést látunk mindenfelé, családok éheznek, gyermekek sírnak kenyérért. A szegények házaiban nincs megfelelő bútor és ágynemű, sokan csaknem üres viskókban élnek. A szegények kiáltása az egekig hatol. Isten látja, hallja mindezt. Sokan mégis önmagukat istenítik. Míg felebarátaik nyomorognak és éheznek, szenvednek a napi élelem hiánya miatt, addig ők sokat költenek ételekre, és sokkal többet esznek, mint amennyire szükségük van. El kell majd számolniuk Isten előtt, amiért ennyire önzőn használják az Úr pénzét! Akik semmibe veszik Istennek a szegényekre vonatkozó, gondoskodó rendelkezéseit, azok rájönnek majd, hogy nemcsak felebarátaikat lopták meg, hanem Istent is, és hűtlenül kezelték javait.

MINDEN AZ ÚRÉ

Minden jó adomány Isten kegyelméből származik. Isten hatalmas és bőkezű adományozó. **Szeretete abban nyilvánul meg mindenki előtt, hogy bőségesen gondoskodott az emberről. Próbaidót adott nekünk, amelynek leforgása alatt a menny-**

ben elfogadható jellemet alakíthattunk ki. Nem azért kéri javaink egy részét, mert Ő szütséget szenved valamiben.

Az Éden kertjében az Úr teremtet minden fát, amelyek szépek voltak és jó táplálékot nyújtottak, majd meghívta Ádámot és Évát, hogy ingyen élhessenek ajándékaival. Egyetlen kivételt tett: azt mondta, ne egyenek a jó és gonosz tudásának fájáról. Isten önmagának tartotta fenn ezt a fát, állandó emlékeztetőül, hogy minden az övé. Így lehetőséget adott nekik, hogy parancsolatai iránti tökéletes engedelmességgel bizonyítsák hitüket és bizalmukat.

Ugyanez a helyzet Isten velünk szemben támasztott követelményeivel. Az emberre bízta kincseit, s elvárja, hogy tárházába vigyük a tizedet. **Oda kell adnunk Neki, mint olyat, ami az övé. Ez a rész szent, ezért szent dolgokra kell fordítanunk:** azok eltartására, akik elviszik a megváltás üzenetét a Föld minden tájára. Az Úr fenntartja magának ezt a részt, hogy szüntelenül érkezzenek anyagi javak a kincstárába, s így népe elvihesse az igazságot mindenkihez. Ha hűségesen engedelmességekünk követelményeinek, ezzel elismerjük, hogy minden az Úré.

Nincs-e az Úrnak joga, hogy ezt elvárja tőlünk? Nem adta-e oda egy szülött Fiát, mert szeretett minket és meg akart menteni a haláltól? Hálaáldozataink nem azért folynak talán kincstárába, hogy segítsék országunk építését? **Mivel mindenünk Istené, hálánknak önkéntes hálaáldozatokra kellene serkentenie bennünket, amelyekkel elismerjük, hogy övé a lelkünk, testünk, szellemünk és javaink is.** Ha követjük volna Isten elgondolását, az anyagiak most is befolyának kincstárába, és bőven lenne pénzünk igehirdetőket küldeni új területekre, és munkásokat, akik az igehirdetőkkel együtt bontanák ki az igazság zászlaját a világ sötét részein.

A MENNY FÉLREÉRTHETETLEN KÖVETELMÉNYE

Mennyei terv az, hogy az emberek adják vissza Istennek azt, ami az Ő tulajdona. Ezt olyan világosan jelen-

ti ki az Úr, hogy semmi okunk nem lehet a félreértésre, sem arra, hogy kibújjunk kötelességeink és felelősségeink alól, amelyeket Isten helyez ránk. **Akik azt állítják, hogy képtelenek belátni ezt a kötelességüket, csak azt nyilvánítják ki a menny, a gyülekezet és a világ előtt, hogy nem akarják elfogadni e félreérthetetlen követelményt.** Azt gondolják, hogy ha eleget tesznek az Úr igényének, anyagi kárt szenvednek. Önző lelkük irigysége miatt egész jövedelmüket maguknak akarják megtartani, a tőkét és a kamatot is, hogy a saját céljaikra használják.

Isten így szól: „Enyém a világ-egyetem, és ezek a javak is az enyé-
mek. Arra szántam a tizedet, hogy belőle eltartsák szolgálóimat, akik megnyitják a Szentírást azok előtt, akik sötétségben élnek és nem értik törvényemet. Azzal, hogy kívánságaid kielégítésére használod fenn-
tartott javaimat, embereket rabolsz meg a világosságtól, amelyet el akar-
tam juttatni hozzájuk. Lehetőséget adtam arra, hogy bebizonyítsd hű-
ségedet, de elmulasztottad az alkal-
mat. Megloptál, elraboltad fenn-
tartott javaimat, »átokkal vagy elát-
kozva«.”

Az Úr türelmes és kegyelmes, s még egy lehetőséget ad azoknak, akik eddig ezt a gonosztságot cselekedték: „Térjetelek hozzám, és én is hozzátok térek. De ezt mondják: Miben térjünk meg?” (Mal. 3:9, 7) Javaiukat önző kívánságaik kielégítésére fordítják, mintha minden az övék lenne, nem pedig kölcsönka-
pott kincs. Megromlott lelkiismeretük olyan kemény és érzéketlen lett, hogy nem ismerik fel az elkövetett bűnt: tettükkel elzárják az utat az igazság terjedése előtt.

A MEGÍGÉRT ÁLDÁS

Isten megígéri, hogy megáldja azokat, akik engedelmeskednek parancsolatainak: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárbázamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbálgatok meg engem, azt mondja a Seregek Ura, ha nem nyitom meg néktek az eget csatornáit, és ha nem árasztok rátok áldást bőségesen. És megdorgálom érettetek a kártevőt, és

nem veszi el földetek gyümölcsét, és nem lesz szőlőtök meddő a mezőn, azt mondja a Seregek Ura. És boldognak mondanak titeket mind a nemzetek, mert kívánatos földdé lesztek ti, azt mondja a Seregek Ura.” (Mal. 3:10–12)

Előttünk vannak a világosság és az igazság szavai. Hogyan merészeli valaki mégis elhanyagolni ezt a félreérthetetlen kötelességet? Hogyan mernek engedetlenek lenni Isten iránt, amikor **az engedelmesség áldásokkal jár, mind a földi, mind a lelki dolgokban, az engedetlenség pedig Isten átkát vonja maga után.** Isten nem áldhatja meg azokat, akik nem akarnak lelkiismeretes szolgálói lenni. Nem tehet mást, mint megengedi Sátánnak, a pusztítóknak, hogy befejezze a pusztítást. A szerencsétlenség minden változatát látjuk a világra törni. Miért történik ez? Mert az Úr nem gyakorolja a gonoszság hatását mérsékelő hatalmát. A világ semmibe veszi Isten szavát, az emberek úgy élnek, mintha Isten nem létezne. Akárcsak az özönvíz előtti világ lakói, kihagyják számításaikból az Urat, ezért riasztó méreteken uralkodik a gonoszság, a világ megérett az aratásra.

AZ ÚR TISZTELŐI

Malakiás könyve 3. fejezet 16. versében egy másik csoportot is látunk. Azokat, akik összejönnek, hogy discsőségeről szóljanak, könyörületéről beszélgessenek. Ezek az emberek hűen teljesítik kötelességeiket. Megadják az Úrnak, ami az övé. Bizonyosságot tesznek, ami örömmel tölti el a mennyei angyalokat. Ezek az emberek nem panaszkodnak Istenre. Akik a világosságban járnak, hűségesek és igazak kötelességeik teljesítésében, azokat nem halljuk panaszkodni és hibát keresni. Ők a bátorítás, a remény és a hit szavait szólnak. Azok panaszkodnak, akik önmagukat szolgálják, s nem adják meg Istennek, ami az övé.

„Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv íraték Őelőtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az Ő nevét. És azon a napon, azt mondja a Seregek Ura, amelyet én

szerezek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nékik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt. És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Istennek szolgálja és aközött, aki nem szolgálja Őt.” (Mal. 3:16–18) (Bizonyosságtételek VI., 384–390. o.)

Az önkéntes adományok és a tized az evangélium adóját képezik. Isten azokból a javakból, amelyeket az embernek adott, visszakér magának egy részt: a tizedet. (Bizonyosságtételek V., 149. o.)

A manak szóló igazságot el kell vinnünk a világ sötét részeire, és ezt a munkát már otthon megkezdhetjük. Jézus követői ne éljenek önző életet, hanem Krisztus lelkületével munkálkodjanak, összhangban Ővele. (Bizonyosságtételek III., 381. o.)

A nagy munkát, amelynek végzésére Krisztus a Földre jött, tanítványaira bízta. Tervet adott népének, hogy elegendő összeget gyűjtsenek össze ahhoz, hogy vállalkozásukat önfenntartóvá tegyék. **Isten terve a tizedrendszerrel kapcsolatban szép a maga egyszerűségében. Mindenki egyenlően vehet részt benne hittel és bátorsággal, mert isteni eredetű. Egyesül benne az egyszerűség és a hasznosság. Megértése és végrehajtása nem követel nagy tanultságot, mindenki érezheti, hogy részt vehet az üdvösség drága munkájának előrevitelében. Idős és fiatal az Úr pénztárosa és eszköze lehet a szükségletek betöltésében.** (Bizonyosságtételek III., 388–389. o.)

FELHÍVÁS

- Gondolkodjunk többet arról, hogy Isten milyen bőkezűen el lát bennünket mindennel, amire szükségünk van!
- Határozzuk el, hogy hálánk jeléül minden jövedelmünk tizedét pontosan az Úrnak szenteljük!
- Kérjük Istent: tegyen fogékony-nyá bennünket meglátni azt, hogy az Ő földi munkáját a mi anyagi áldozatainkkal kívánja előbbre vinni!

Január 31., csütörtök

„Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében...”

Isten Igéje így szólítja meg a keresztény házasságban élő feleket: „*Engedelmesek legyetek egymásnak Isten félelmében. Ti asszonyok, a ti saját férjeteknek engedelmesek legyetek, mint az Úrnak. Ti férfiak, szeressétek a ti feleségeteket, miképpen a Krisztus is szeretete az egyházat, és Önmagát adta azért.*” (Ef. 5:21–22, 25)

A családi kötelék a legszorosabb, leggyengédebb és legszentebb kapcsolat a Földön, amelyet az Úr az emberiség áldására szánt, és áldás is mindenütt, ahol bölcsen, Isten félelmében és a felelősség tudatában lépnek házasságra. (Boldog élet, 13. o.)

Isten rendezte az első menyegzőt. Tehát a házasság intézményének szerzője: a mindenség Teremtője. „*Tisztességes minden tekintetben a házasság*” (Zsid. 13:4), Isten első ajándékainak egyike az ember számára – egyike annak a két intézménynek, melyeket Ádám a bűnbeesés után a paradicsomból magával hozott. Ha az isteni alapelveket ebben a viszonyban elismerik és azok szerint élnek, akkor a házasság áldás, védi az emberiség tisztaságát és boldogságát, betölti az ember társ iránti szükségletét, fölemeli, nemesíti lényét testi, értelmi és erkölcsi tekintetben egyaránt. (Pátriárkák és próféták – régi kiadás, 25. o.)

Azok, akik házasságra gondolnak, fontolják meg, milyen lesz a légköre és a befolyása az otthonnak, amelyet alapítanak. Amikor szülőkké válnak, szent megbízatás hárul rájuk. Nagymértékben tőlük függ gyermekeik jóléte ebben a világban, és boldogsága az eljövendő világban. Legfőképpen rajtuk múlik gyermekeik testi és lelki természetének alakulása. Az otthon légkörétől függ a társadalom állapota, amelyre minden család befolyása hatást gyakorol. (Boldog élet, 13. o.)

Élethosszig tartó munka, hogy a házassági kapcsolatban valóban megértőek legyünk egymás iránt.

Akik megházasodnak, iskolába lépnek. Amikor az új házások szembe találják magukat az élet terheivel, bonyolultságával és gondjaival, eltűnik az ábrándkép, amely sokszor oly szépségesnek mutatja be a házasságot a képzeletünkben. Férj és feleség megismerik egymás jellemét úgy, ahogyan előzőleg lehetetlen volt megismerniük a másikat. Ez életük legnehezebb időszaka. Sokszor felfedeznek egymásban addig nem is gyanított gyengeségeket és fogyatékosságokat, de azok a szívek, amelyeket a szeretet köt össze, észrevesznek addig nem látott nagyszerű értékeket is.

Vonzalmuk lehet tiszta, mint a kristály, és szeplőtlenségében szép, mégis felszínes, mert még nem vizsgálták és nem próbálták meg. Mindenben Krisztus legyen számukra az első és utolsó, a legfontosabb. Szemléljétek Őt állandóan, és az iránta érzett szeretet naponta mélyebb és erősebb lesz, amint alávetitek a megpróbáltatás vizsgájának. Ahogyan növekszik Isten iránti szeretetetek, úgy mélyül és erősödik az egymás iránti szeretetetek is.

Ha nehézségek, gondok és csüggesztő körülmények vennének is körül, se a férj, se a feleség ne foglalkozzon azzal a gondolattal és ne élje bele magát, hogy házasságuk tévedés volt! **Határozzátok el, hogy egymás számára azzá váltok, amivé csak lehet! Legyetek továbbra is olyan figyelmesek, mint kezdetben, s minden módon támogassátok egymást az élet küzdelmeiben! Gondolkodjatok azon, hogyan tudnátok elősegíteni egymás boldogságát. Kölcsonösen segítsétek egymást, és legyetek türelmesek egymáshoz!** Akkor a házasság nem fogja a szeretet végét jelenteni, hanem a szeretet a házassággal kezdődik el igazán. Az őszinte barátság melege, a szíveket egymáshoz kapcsoló szeretet a mennyei boldogság előíze lesz.

Sátán mindig kész kiharogni, ha valamilyen nézeteltérés támad, felnagyítja a jellem kifogásolható, öröklött vonásait a férjben vagy a feleségben, s megpróbálja elidegeníteni egymástól azokat, akik Isten előtt ünnepélyesen szövetséget kötöttek. Házassági fogadalmukban megígérték, hogy egyek lesznek: a feleség megfogadta, hogy szeretni fogja férjét és engedelmeskedik neki, a férj pedig megígérte, hogy szeretni fogja feleségét és gondoskodik róla. **Ha Isten törvényének engedelmeskednek, a viszály démonát távol tartják a családtól, érdekeik azonosak lesznek, és nem engedik meg, hogy kihűljön a szeretetük.**

Se a férj, se a feleség ne keressen érvet az egymás feletti uralkodásra. Sokan a szeretet kifejezését gyengeségnek tekintik, és olyan tartózkodást tanúsítanak, amely elriasztja a másikat. Ez a lelkiület megakadályozza a jó kapcsolat kialakulását. Ne engedd, hogy a veled összekapcsolt szív éhezzen a kedvesség és együttérzés hiánya miatt!

A mostani időkben különösen fontos, hogy minden otthon az imádság háza legyen. Hitetlenség és kételkedés uralkodik mindenütt, és a gonoszság megsokasodott. A romlottság beözönlik a lelkekbe, és az Isten elleni lázadás betör az emberek életébe. Az emberek a bűnrabszolgái lesznek, erkölcsi erőik Sátán önkényuralma alá kerülnek. Lelkünk a kísértés játékszerévé válik, s ha a hatalmas Isten nem érkezik a megmentésünkre, az ember oda megy, ahová az őcsaló vezet.

E félelmetes veszélyek korszakában sok hitvalló keresztény mégsem tart családi istentiszteletet. Nem tisztelik otthonukban Istent, s nem tanítják gyermekeiket sem, hogy szeressék és féljék az Urat. Sokan annyira eltávolodtak Istentől, hogy kárhózzatva érzik magukat, amikor közelednek Őhöz. Nem képesek bizalommal járulni a „*kegyelem királyi székéhez*”, „*tiszta kezeket emelvé föl, harag és versengés nélkül*” (Zsid. 4:16; I. Tim. 2:8). Nem állnak élő összeköttetésben Istennel, ezért csak a kegyesség látszatával bírnak, annak ereje nélkül.

Az az elgondolás, hogy az ima nem lényeges, Sátán legsikeresebb csalása a lelkek megrontására. Az ima összeköt Istennel, a bölcsesség, erő, békesség és boldogság forrásával. Jézus erős kiáltásokkal és könnyhullatással imádkozott Atyjához. Pál buzdítja a hívőket, hogy „szüntelen imádkozzanak”, minden imádsággal, könyörgéssel és hálaadással tárják Isten elé kívánságaikat (Fil. 4:6; Zsid. 5:7; I. Thessz. 5:17). Jakab apostol is így szól: „Imádkozzatok egymásért, mert igen hasznos az igaznak buzgósgós könyörgése.” (Jak. 5:16)

CSALÁDI ÁHÍTATOK

Őszinte, komoly imájukkal a szülők alkossanak élő védősövényt gyermekeik körül! Imádkozzanak teljes hittel, hogy Isten lakozzon bennük, és a szent angyalok oltalmazzák meg őket és gyermekeiket Sátán hatalmától és kegyetlenségétől!

A reggeli és esti istentiszteletnek minden családban legyen meg a meghatározott ideje! Milyen szép, amikor eljön az este és a szülők még egyszer Isten elé járulnak gyermekekkel, megköszönve az elmúlt nap áldásait.

Minden reggel szenteljétek oda magatokat és gyermekeiteket Istennek arra a napra! Ne számoljatok előre a napokkal és a hónapokkal, mert ezek nem a tieitek! Csak egy rövid napot kaptatok, azért úgy munkálkodjatok ennek órái alatt Mesteretekért, mintha az utolsó napotok lenne e világon! Tárjátok Isten elé minden terveteket, hogy keresztülvigyétek vagy feladjátok, amint gondviselése mutatja! Fogadjátok el az Ő terveit a tiétek helyett még akkor is, ha ez céljaitok feladását jelentené! Így életetek egyre jobban átalakul az isteni mintára, és „az Istennek békessége, amely minden értelmet felülhalad, meg fogja őrizni szíveiteket és gondolataitokat a Krisztus Jézusban” (Fil. 4:7).

Az apa távollétében az anya vezesse az istentiszteletet! Válasszon ki a Szentírásból egy érdekes, könnyen érthető részt, s az istentisztelet legyen rövid. Ha hosszú fejeze-

tet olvasnak és hosszú imát mondanak, akkor az együttlételet fárasztóvá teszik, s a gyermekek már alig várják a végét. A szülők meggyalázzák Istent, ha az istentisztelet olyan száraz, unalmas és érdektelen, hogy a gyermekek rettegnek tőle.

Apák és anyák, tegyétek a családi áhítatot érdekessé! Miért ne legyen ez az idő a nap legkellemesebb, legörömteljesebb része!? Ha egy kicsit készültök rá, akkor áldásossá tehetitek. Időnként változtassatok az istentiszteleten. A gyermekek kérdéseket tehetnek fel a felolvasott szövegekkel kapcsolatban, és néhány komoly, időszerű megjegyzést is tehetnek. Az ima legyen rövid és a tárgyhoz illő! Az imádkozó egyszerű, komoly szavakkal dicsőítse Istent jóságáért, és így kérje segítségét! Ha a körülmények engedik, a gyerekek is olvassanak fel a Bibliából és imádkozzanak! Csak az örökévalóságban válik nyilvánvalóvá, milyen áldást hoztak az ilyen istentiszteletek. (Bizonyágtételek VII., 424. o.)

Ha a vallásos szülők mellőzik Isten törvényét, s nem parancsolják meg házuk népének az Úr útjának megőrzését, nem teszik Isten törvényét az élet szabályává. Gyermekeik, amikor megalapítják saját otthonukat, nem érzik majd szükségességnek, hogy megtanítsák gyermekeiket arra, amire őket sem tanították meg. Ezért van olyan sok hitetlen család, ezért olyan mélyreható és elterjedt a romlottság.

Amíg a szülők nem járnak teljes szívvel az Úr törvénye szerint, addig nem parancsolhatják meg ezt gyermekeiknek sem. Szükség van a reformációra, mély és átható megújulásra e vonatkozásban. **A szülőknek meg kell reformálódniuk.** Nagyon nagy szükség van Isten jelenlétére a családban. Ahhoz, hogy megváltozzék a gondolkodásmodunk, **Isten igéjét kell családunk tanácsadójává választanunk.** Meg kell tanítanunk gyermekeinket arra, hogy Isten szól hozzájuk, és fenntartás nélkül engedelmeskedniük kell szavának. Türelmesen, kedvesen és fáradhatatlanul tanítsuk a gyermekeket arra, hogyan éljenek Isten tetszésére! Az ilyen család gyermekei felkészülnek a hitetlenség hamis érveivel való

szembenézésre. Elfogadták hitük alapjaként a Bibliát, s olyan alapra építettek, amelyet nem söpörhet el a hitetlenség áradata.

Nagyon sok család elhanyagolja az imádkozást. A szülők úgy érzik, hogy nincs idejük reggeli és esti áhítatra. Néhány percet sem tudnak szánni arra, hogy hálát adjanak Istennek sok-sok jótéteményéért – hogy mindazzal ellát bennünket, ami a munkánkhoz és életünk fenntartásához kell. Nincs idejük imádkozni mennyei segítségért és vezetésért, az angyalok oltalmáért és Jézus állandó jelenlétéért. Munkába indulnak anélkül, hogy egy gondolatuk lenne Isten vagy a menny számára. Lelkük olyan drága, hogy Isten Fia az életét adta megváltásukért, ne hogy reménytelenül elveszenek, de nagy jóságát alig értékelik.

Azok, akik azt vallják, hogy szeretik Istent, a régi idők pátriárkáihoz hasonlóan emeljenek oltárt az Úrnak mindenütt, ahol felállítják sátrukat. Minden otthon legyen az imádság háza – ez sohasem volt időszzerűbb, mint ma. A házastársak, a szülők emeljék fel szívüket gyakran Istenhez, és könyörögjenek alázatosan önmagukért és gyermekeikért! Az apa – mint a család papja – tegye Isten oltárára a reggeli és esti áldozatot, amíg felesége és a gyermekek együtt imádkoznak, és dicsőítik Istent. Jézus szívesen tartózkodik az ilyen családban. (Pátriárkák és próféták – régi kiadás, 111–112. o.)

FELHÍVÁS

- Gondoljunk hálával Isten egyik legnagyobb áldására, hogy már az Éden kertjében gondoskodott a család létrejöttéről.
- A házastársak határozzák el: a családi oltárnál mindennap kérik Isten segítségét, hogy igazi segítőtársakként egymást boldogabbá tehesék!
- A szülők tűzzék önmaguk elé célt, hogy magatartásuk által igazolhassák gyermekeik előtt: Isten jelen van családjuk életében.

Február 1., péntek

„A ti testetek a bennetek lakozó Szent Léleknek temploma...”

Utasítást kaptam, hogy egész népünknek közvetítem az egészségügyi reformra vonatkozó üzenetet, mivel az alapelvek követésében sokan eltértek régebbi, hűséges magatartásuktól. Istennek az a szándéka, hogy gyermekei elérjék a teljes férfikort Krisztusban. Ehhez azonban az elme, a lélek és a test minden képességét helyesen kell tudnunk felhasználni. Nem szabad eltékoznunk szellemi és testi erőinket.

Egészségünk megóvása igen fontos kérdés. Ha istenfélelemmel gondolkodunk erről, akkor felismerjük, hogy testi-lelki jólétünk szempontjából az a legjobb, ha a táplálkozás terén az egyszerűsége törekszünk. Vizsgáljuk meg türelmesen ezt a kérdést. **Igaz ismeretre, valamint jó ítélőképességre van szükségünk, ha ebben az ügyben bölcs magatartást akarunk tanúsítani. Ne ellenkezzünk a természet törvényeivel, hanem igyekezzünk azoknak minden tekintetben engedelmeskedni!**

Mindazok, akik felvilágosításban részesültek a húsételek, a tea, a feketekávé, a nyalánkságok egészségtelen voltáról, és arra az elhatározásra jutottak, hogy Istennel kötött szövetségüket áldozatokkal kívánják megerősíteni, azok nem fogják továbbra is tudatosan kielégíteni az ártalmas ételek iránti vágyaikat, s nem hagyják, hogy ösztönös étvágyuk uralkodjék rajtuk. Isten azt akarja, hogy az ilyen kívánságoktól megszabaduljunk, és gyakoroljunk önmegtagadást mindabban, ami káros az emberi szervezetre. Ezt a munkát el kell végezni, mielőtt Isten népe mint tökéletes nép megállhatna Isten előtt.

SEMÉLYES FELELŐSSÉGÜNK

Isten népét tanítani kell, mert ennek az üzenetnek a hirdetése a lelkek megtérését és megszentelődését

eredményezi. Ebben a mozgalomban éreznünk kell Isten Lelkének erejét. Csodálatos és határozott üzenetünk van, amely az életet jelentő annak, aki elfogadja, ezért hangozó kiáltással kell hirdetni. Szilárdan, állhatatosan kell hinnünk, hogy az üzenet jelentősége egyre növekszik, egészen az idők végéig.

Vannak hittestvéreink, akik a bizonyágtételek egyes részeit Istentől jövő üzenetként fogadják, azonban elvetik azokat a figyelmeztetéseket, amelyek elítélik dédelgetett bűneiket. Aki így tesz, az mind a saját, mind a gyülekezet érdekei ellen cselekszik. Szükséges, hogy addig járjunk a világosságban, amíg a miénk ez a világosság. Aki az egészségügyi reform hívének vallja magát, de magatartásában és mindennapi életében az alapelvek ellen cselekszik, nemcsak saját lelkének okoz kárt, hanem rossz befolyást áraszt a hívőkre és a hitetlenekre is.

ENGEDELMESSÉG ÁLTAL ERŐT NYERÜNK

Mindazokra, akik ismerik az igazságot, az a szent kötelesség hárul, hogy törekedjenek cselekedeteiket összhangba hozni hitükkel – életüknek nemesnek és megszenteltnek kell lennie, hogy előkészüljenek arra a munkára, amelyet az utolsó napokban gyorsan kell elvégezni. Nem tékozolhatnak erejüket és idejüket az étvágy kielégítésére. A következő szavak komolyan figyelmeztetnek bennünket: *„Bánjátok meg azért, és térjete meg, hogy eltöröltessenek bűneitek, s így eljőjenek a felüdülés idei az Úrnak színétől, és elküldje Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdette.”* (Ap. csel. 3:19–20) Sokan vannak közöttünk, akikből hiányzik a hívő lelkelet, és ha teljesen meg nem térnek, akkor el fognak pusztulni.

A büszkeség és a hit gyengesége sokakat megfoszt Isten áldásaitól.

Sokan lesznek olyanok, akik – ha meg nem alázkodnak Isten előtt – meglepődve és csalódva fogják hallani a kiáltást: *„Ímhol jön a vőlegény!”* (Mt. 25:6) Ezek az emberek ismerik ugyan az igazság elméletét, azonban nincs olajuk a lámpájukban. **Ebben az időben hitünknek nem szabad megállnia ott, hogy a hármass angyal üzenet elméletét elfogadjuk és hisszük. Rendelkeznünk kell Krisztus kegyelmének olajával, hogy szétárasztassuk az élet világosságát, amely megvilágítja a sötétben veszteglők útját.**

Komolyan és halogatás nélkül kell hozzáfognunk, hogy félelemmel és rettegéssel vigyük véghez üdvösségünket. Sokan nem tudnak határozott bizonyítékot felmutatni arra nézve, hogy hűek maradtak keresztségi fogadalmukhoz. Buzgalomuk megmerevedik a formaiság, a világi becsvágy, a büszkeség és az önszeretet következtében, de nem esnek rá a sziklára, Jézus Krisztusra. Nem jönnek bűnbánó szívvel Istenhez. Aki az igazi megtérés munkáját tapasztalja szívében, az életében a Lélek gyümölcseit termi. Bárcsak mindenki felismerné, hogy az örök életet csak azok nyerhetik el, akik részeseivé váltak az isteni természetnek, s csak ők fognak megmenekülni abból a pusztulásból, amely az élvezetszerető világot utoléri (II. Pt. 1:4).

Egyedül Krisztus ereje képes a szívet és a lelkeletet megváltoztatni. Csak Ő tudja előidézni a változást, amelyet mindazoknak tapasztalniuk kell, akik mennyei országában kívánnak élni. *„Ha valaki újonnan nem születik – mondta Jézus –, semmiképpen nem mehet be Isten országába.”* (Jn. 3:3) Az Istentől származó vallás az egyetlen, amely Istenhez vezet az embert. **Ha helyesen akarjuk szolgálni Őt, akkor isteni lélektől kell újjászületnünk.** Ez vigyázásra serkent, megtisztítja a szívet, megújítja a gondolkodásmódot, és új képességeket ad Isten megismerésére, és arra, hogy szeressük Őt. Készséges engedelmisséget ültet belénk az Úr minden parancsolata iránt. Ez az igazi Isten-imádás.

Isten azt kívánja, hogy népe állandóan előre haladjon. Meg kell

tanulnunk, hogy az ösztönös étvágy kielégítése az értelem tökéletesedésének és a lélek megszentelődésének egyik legfőbb akadálya. Sokan vannak, akik dacára annak, hogy az egészségügyi reform híveinek vallják magukat, mégsem étkeznek helyesen. Az étvágy kielégítése a legfőbb oka minden testi és lelki megbetegedésnek. Főként ennek a rovására írható a gyengeség és a korai halál. Mindenki, aki a lelki tisztaság birtokába kíván jutni, gondolja meg, hogy Krisztus ereje elégséges az étvágy uralására!

ISTEN DICSÓSÉGÉRE ÉLNI

Nem állítunk az étkezésre nézve pontos szabályokat, hangsúlyozzuk azonban, hogy olyan országokban, ahol gyümölcs, gabona és dióféle bőven található, a húsétel nem megfelelő táplálék Isten népe számára. Oktatást nyertem arról, hogy a húsétel hajlamosítja a természetet az eldur-

ulásra, a szeretet és a részvét gyengülésére férfiak és nők esetében egyaránt, és elősegíti az alantas szenvedélyek uralomra jutását az ember magasabb rendű erői fölött. Ha valaha egészséges is volt a húsétel, ez ma már kevéssé igaz. A rákbetegség, a különböző daganatok és a tüdőbetegségek sok esetben a hús fogyasztása következtében alakulnak ki.

Csak abban az esetben ébredhetünk fel teljesen, és ismerhetjük meg a helytelen életmódból származó károkat, ha értelmes magatartást tanúsítunk az egészséges életmód alapelvei iránt. Akinek van bátorsága hibáinak felismerése után szokásait megváltoztatni, az tapasztalni fogja, hogy e reform keresztülvitele komoly harcot és nagy kitartást igényel. De ha egyszer kifejlődött a helyes ízlés, akkor ráébredünk, hogy azok az ételek, amelyeket előzőleg ártatlanoknak tartottunk, lassan, de biztosan lefektették az emésztési zavarok és egyéb betegségek alapját.

Most jött el a megpróbáltatás és a megtisztítás ideje. Jézus Krisztusban megkeresztelkedtünk, és ha minden tőlünk telhetően megteszünk, hogy elszakadjunk attól, ami lefelé húz bennünket, akkor erőt nyerünk ahhoz, hogy Krisztusban növekedjünk, és látni fogjuk Isten üdvét. (Bizonyágtétel a gyülekezetnek, 233–242., 247. o.)

FELHÍVÁS

- Kérjük Istent, hogy segítsen hit által elfogadnunk Isten megváltó tervét testi egészségünkre nézve!
- Nyújtsunk segítő kezet Istennek az értünk végzett munkájához azáltal, hogy tudatosan örköndünk életünk felett a táplálék megválasztásával, és azzal, hogy egészséges életmódot folytatunk minden területen.

Február 2., szombat

„Mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá...”

Az egyház Isten elrendelt eszköze az emberek megmentésére. Szolgálatra hívta el, és azzal bízta meg, hogy hirdesse az evangéliumot a világnak. Isten terve már kezdettől fogva az volt, hogy egyháza az Ő tökéletességét és erejét tükrözze a világ előtt. A gyülekezet tagjait Isten a sötétségből hívta ki az Ő csodálatos világosságára, hogy hirdessék dicsőségét. Az egyház a letehetően Krisztus kegyelmi kincseinek; végül pedig kinyilatkoztatja a „mennyei fejedelemségek és hatalmasságok előtt” Isten felmérhetetlen szeretetét (Ef. 3:10).

Az egyházra utalva a Szentírás csodálatos ígéreteket tartalmaz. „Házam imádság házána hívatik minden népek számára.” (Ésa. 56:7) „És adok reájuk és az én magaslatom környékére áldást, és bocsátom az esőt idejében; áldott esők lesznek...

És támasztok nékik drága plántaföldet, hogy többé meg ne emésztesenek éhség miatt a földön, s ne viseljék többé a pogányok gyalázatát. És megismerik, hogy én, az Úr, az ő Istenük, velük vagyok, és ők népem, Izrael háza – ezt mondja az Úr Isten. – Ti pedig az én juhaim, legelőm nyája vagytok, emberek vagytok, én pedig Istenetek – ezt mondja az Úr Isten.” (Ezék. 34:26, 29–31)

„Ti vagytok az én tanúim, így szól az Úr; és szolgálom, akit választottam... Én, az Úr, hívatalak el igazságban, és fogom kezedet, és megőrizlek, és népek szövetségévé teszek, pogányok világosságává. Hogy megnyisd a vakoknak szemeit, hogy a foglyot a tömlöcből kibozzad, és a fogházból a sötétben ülőket.” (Ésa. 43:10; 42:6–7)

Az egyház Isten erős vára és menedékvárosa, amelyet fenntart eb-

ben a hűtlen világban. Az egyház minden hitszegése: árulás az ellen, aki megvásárolta az emberiséget egyszülött Fiának vére által. A földön már az ősidőktől kezdve a hűséges lelkek alkották az egyházat. Minden korszakban voltak az Úrnak őszinte őrei, bizonyágtévői. Az intő felhívást voltak hivatva továbbadni, és ha fegyverzetüket le kellett tenniük, mások ismét felvették és folytatták a munkát. Isten szövetséget kötött e tanúkkal, és így kapcsolta össze földi egyházát a mennyeivel. Angyalait elküldte gyülekezte szolgálatára, és a pokol sem arathatott diadalt felette.

Isten megőrizte egyházát az évszázadokon át tartó üldözések, harcok és sötétség közepette. Egyetlen felhő sem borulhatott rá az Ő tudta nélkül. Műve ellen nem léphetett fel olyan ellenséges hatalom, amelyről tudomása nem lett volna. Minden úgy teljesedett, ahogyan előzőleg kinyilatkoztatta. Nem hagyta el gyülekezetét sohasem, hanem mindazt, ami bekövetkezett, előbb jövendölé-

sekbe foglalta. Amit Szentlelke által a próféták egykor kijelentettek, az mind be is teljesedett. Isten véghezviszi minden szándékát. Trónjának alapzata: szent törvénye, és a sötétségnek semmiféle hatalma nem döntheti meg. Az igazságot Isten sugallja és védelmezi, diadalt arat minden ellenállás felett.

A lelki sötétség hosszú korszakain át Isten gyülekezete hegyen épült városhoz hasonlított, amelyben az egymást követő nemzedékek alatt, évszázadról évszázadra a tiszta, mennyei tanok tárultak fel. Bármily gyengének és gyarlónak látszik is a gyülekezet, bizonyos értelemben Isten mégis legnagyobb figyelmében részesíti: kegyelmének színhelye, ahol készségesen nyilvánítja ki emberi szíveket átalakító hatalmát. (Az apostolok története, Isten terve egyházával c. fejezet)

Az apostolok a biztos fundamentumra építettek, az örök sziklára. Erre az alapra helyezték azokat a köveket, amelyeket a világ bányáiból vájtak ki. Az építők azonban nem munkálkodhattak zavartalanul. Krisztus ellenségei rendkívül megnehezítették munkájukat. Harcolniuk kellett azok vakbuzgósága, babonái, előítéletei és gyűlölete ellen, akik az ingatag alapra építettek...

Az apostoli korszak óta napjainkig sohasem szünetelt Isten templomának építése. Visszapillantunk az elmúlt évszázadokra, és láthatjuk, hogy az épület élő kövei mint fény sugarak világítottak a tévelygés és babona sötétségén át. Ezek az értékes drágakövek az örökkévalóságon át mindig fokozódó fénnel fognak világítani, hogy bizonyítsák Isten igazságának hatalmát. E finomra csiszolt kövek ragyogó fénye rávilágít a világosság és a sötétség, az igazság aránya és a tévelygés salakja közötti éles ellentétre.

A templom építésében része volt Pálnak, a többi apostolnak, valamint az összes, azóta élt igaz embernek. De az épület még most sem kész. Ránk, akik ebben a korszakban élünk, nagy feladat vár. Az alapzatra olyan anyagot kell helyezni, amely kiállja a tűzpróbát – aranyat, ezüstöt és drágaköveket, „a templom mintájára kifaragott osz-

lopokat” (Zsolt. 144:12). Az a keresztény, aki hűen tárja fel az élet igéjét, aki a szentség és békesség útjára vezet nőket és férfiakat, olyan anyagból épít az alapzatra, amely mindörökké megmarad. Isten országában pedig tisztelik mint bölcs építőmestert.

Az apostolokról ezt olvashatjuk: „Azok pedig kimenvén, prédikálnak mindenütt, az Úr együtt munkálván velük, és megerősítvén az igét a jelek által, amelyek követik vala.” (Mk. 16:20) Ahogyan Krisztus kiküldte tanítványait, úgy küldi ki ma gyülekezetének tagjait. Ugyanaz a hatalom, amellyel az apostolok rendelkeztek, számunkra is létezik. Ha Isten az erősségünk, akkor együttműködik velünk, és munkánk nem lesz hiábavaló. Ismerjük fel, hogy arra a munkára, amelyet végzünk, Isten nyomta rá pecsétjét. Az Úr így szólt Jeremiáshoz: „Ne mondd ezt: Ifjú vagyok én; hanem menj mindazokhoz, akikhez küldelek téged, és beszéld mindazt, amit parancsolok néked. Ne félj tőlük, mert én veled vagyok, hogy megszabadítsalak téged!” Azután az Úr kinyújtotta kezét, megérintette szolgája ajkát és így szólt hozzá: „Ímé, az én ígémet adom a te szádba.” (Jer. 1:7–9) Nekünk is parancsolja az Úr, hogy menjünk ki, és hirdessük azokat az ígéket, amelyeket szánkba ad; ajkunkon érezzük szent kezének érintését.

Jézus szent köteleességet bízott egyházára. Valamennyi tagja legyen Isten élő csatornája, amelyen keresztül eljuttatja a világnak kegyelme kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. A Megváltó legfőbb kívánsága, hogy képviselői legyünk, akik megismertetik a világgal lelkületét és jellemét. A világnak legnagyobb szükséglete, hogy az Üdvözítő szeretete emberek által megnyilvánuljon. Az egész menny férfiakra és nőkre vár, akik által Isten kinyilatkoztatja a kereszténység erejét.

A gyülekezet Isten eszköze az igazság hirdetésére. Isten bízta meg, hogy különleges munkát végezzen. Ha minden parancsolatát teljesíti, és hű marad hozzá, akkor az isteni kegyelem bősége árad rá. Ha engedelmesen kitart Ura mellett, ha tiszteli

Izrael Istenét, a pokol kapui sem vehetnek rajta diadalmat.

Buzgóság Istenért és ügyéért – ez készítette a tanítványokat, hogy nagy erővel tegyenek tanúságot az evangéliumról. Vajon a mi szívünket ne készítse-e hasonló buzgalom, hasonló elhatározás, hogy hirdessük a megváltó szeretetet, beszéljünk Krisztusról, a megfeszítettéről? Valamennyi kereszténynek kiváltsága, hogy ne csupán várja, hanem sietesse is Krisztus eljövételét.

Ha a gyülekezet magára ölteti Jézus Krisztus igazságát és szentségét, ha mellőzne minden közösséget a világgal, akkor fénylő és dicső nap hajnala virradna rá. Az Istentől nyert ígéretei örök időkre szólnak, örök gyönyörűségre, örökké tartó öröme. Az igazság elhalad azok mellett, akik megvetik és elutasítják, de végül diadalt arat. Ha időnként látszólag feltartóztatták is, előrehaladását nem akadályozhatták meg. Ha Isten üzenete ellenállásba ütközik, fokozott erővel ruházza fel, hogy befolyása annál nagyobb legyen. Hatalmat ad neki, amely a legerősebb korlátokat is ledönti, és minden akadályon át diadalmaskodik. (Az apostolok története, A diadalmaskodás egyház c. fejezetből)

FELHÍVÁS

- Erősödjünk meg abban, hogy Isten népének egyedüli rendeltetése e világban: az evangélium szóban és tettekben való hirdetése által bizonyosságot tenni az Ő lényéről. Kérjük Istentől, hogy a mennyei tökéletesség visszatükrözése igényével élhessük mindennapjainkat!
- Határozzuk el, hogy felszámolunk mindent, ami az önzés talajából táplálkozva akadályt jelenthet küldetésünk betöltésében!
- Legyen életcélunk Jézus Krisztus igazságának és szentségének magunkra öltése!
- Kérjük mindehhez Isten emberi szíveket megváltoztatni, az Ő képmására formálni tudó segítségét! Isten áldjon meg bennünket és segítse győzelemre az Ő népet!

Imahét a gyermekekkel

2002. január 26.–február 2.

Az imahét lehetőséget ad arra, hogy gyermekeinket is bevonjuk a közös imádságba. Bizonyosak lehetünk benne: közel az idő, amikor felnőttek és gyermekek hite egyaránt megpróbáltatik. Ezért választottunk olyan témákat, amelyek a gyerekeknek is segítséget nyújthatnak a felkészülésben. Ahol több gyermek van a gyülekezetben, javasoljuk, hogy az imaórák idején beszélgessünk velük. Ehhez szeretnénk segítséget nyújtani a tanítóknak és a szülőknek, hiszen az egyes témák családi körben tartott beszélgetésekhez is felhasználhatók, s szabadon átalakíthatók a gyerekek életkorának megfelelően. A beszélgetések végén imádkozunk a gyerekekkel, egyszerűen, röviden – ezzel őket is tanítjuk és készítjük a személyes imádság gyakorlására.

Gyermekek és fiatalok nehézségek idején

Január 26., szombat

Engedelmesség Istennek, a rossz példák ellenére

Olvassuk el: I. Sám. 2:12, 17–18, 26; 3:19.

Sámuel az édesanyja szerető gondoskodása mellett ismerhette meg Isten szeretetét. Kicsiny gyermekként került a templomba, hogy az Úrnak szolgáljon.

„Bár Sámuel ifjúsága a szent sátornál telt el, Isten imádatára szentelve, élete mégsem volt mentes a gonosz befolyásoktól és bűnös példáktól. Éli fiai nem félték Istent, s atyjukat sem tisztelték, de Sámuel nem kereste a társaságukat, és rossz példájukat sem követte. Mindig azon fáradozott, hogy olyanná váljon, amilyennek Isten szeretné látni. Ez minden fiatal kiváltsága. Isten előtt kedves, amikor már kicsiny gyermekek az Ő szolgálatára szentelik magukat. Sámuel segítőkész és szeretetteljes volt.

Sohasem szeretete apa gyengédebben a gyermekét, mint Éli Sámuel. Amikor Élin úrrá lett az öregség, és fiai erkölcstelensége miatt félelem és lelkiismeret-furdalás gyötörte, Sámuelhez fordult vigasztalásért.

Sámuel évről évre fontosabb megbízatásokat kapott. Már kicsiny gyermekként kialakult benne a képességeihez mért kötelelességtudás. Feladatai kezdetben

igen szerény és nem mindig kellemes kötelelességek voltak, de ő a legjobb tudása szerint, készségesen elvégezte azokat. Vallását minden cselekedetébe belevitte. Fáradozásai kedvesek voltak Isten előtt, mert indítéka az Isten iránti szeretet, és az Ő akarata végrehajtásának őszinte vágya volt. Így lett Sámuel a menny és föld Urának munkatársa.

Korunk fiataljai éppoly becsessé válhatnak Isten szemében, mint Sámuel volt. Isten mindannyiuknak feladatot szánt. Sámuelhez hasonló emberekre van szüksége korunknak. Soha senki nem ért el nagyobb eredményt, mint amelyet napjainkban érhetnek el azok, akik hűségesnek bizonyulnak Istentől kapott megbízatásukhoz.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 631–632. o.)

Gondolkozzunk azon, miként lehetséges, hogy ne a körülöttünk élők magatartása legyen a mintánk?

Tudjuk-e tisztelni azokat, akiknek a hibáit látjuk?

Csak azokat kell tisztelnünk, akik hibátlanok?

Mások rossz példáját látva nem gondolunk-e arra, hogy ha ők ezt tehetik, mi is felmenthetjük magunkat az Isten iránti engedelmesség alól?

Imádkozunk azért, hogy mi is legyünk hasonlóak Sámuelhez, aki „semmit az Ő igéjéből nem hagyott a földre esni”!

Január 27., vasárnap

A kislány, aki szerette ellenségét

Olvassuk el a történetet II. Kir. 5:1–3-ban!

Egy héber kislányról olvashatunk itt, aki rabszolgaságba került. Nem panaszkodott sorsa miatt, hanem arra törekedett, hogy hűségesen elvégezze feladatait. Ezért urai megbecsülték, és elhitték szavait is, amikor Isten hatalmáról beszélt.

„Ez a kislány otthonától távol raboskodott, de bizonyosságot tett Istenről. Egyike volt azoknak, akik öntudatlanul betöltötték azt a célt, amelyért Isten Izraelt népéül választotta. Amikor e pogány házban szolgált, megszánta gazdáját. Visszaemlékezett Elizeus csodás gyógyításaira, és ezt mondta úrnőjének: »Bárcsak eljuthatna az én uram a samáriai prófétához, ő majd meggyógyítaná bélpoklosságából.« Tudta, hogy Elizeus mennyei erőt kapott, és hitte, hogy ez az erő Naámánt is meggyógyíthatja.

Amikor ezt a kislányt szülei Istenről tanították, nem tudták, hogy mi lesz a sorsa. De hűségesen teljesítették megbízatásukat, és gyermekük a szíriai sereg fővezérének otthonában bizonyosságot tett Istenről, akit megtanult tisztelni.” (Ellen G. White: Próféták és királyok, 155. o.)

Gondolkodjunk el azon, hogy Isten fel tud-e így használni bennünket azok között, akik velünk ellenségesen viselkednek?

Hogyan bánunk velük, hogyan viselkedünk a jelenlétükben? Tudunk-e irgalmasak lenni hozzájuk?

Hogyan fejlődhet ki bennünk is az, hogy szeressük ellenségeinket?

Imádkozzunk azért, hogy környezetünkben mi is a jó Isten eszközei lehessünk mások megmentésében!

Január 28., hétfő

Hogyan lett egy elkényeztetett fiúból bátor, fegyelmezett férfi?

Olvassuk el a történetet: I. Móz. 37:2–4, 12–28.

Biztosan ismerős számotokra József története, amelyet most csak egy szempontból gondolunk át: hogyan vált javára az a kegyetlen bánásmód, amelyben testvérei részesítették?

„Időközben József a kereskedőkkel útban volt Egyiptom felé. Ahogy a karaván délre – Kánaán határai

felé – haladt, a fiú meglátta a távolban a dombokat, amelyek között atyja sátrai álltak. A magányos, fájó szívű fiú szerető atyjára gondolva keservesen sírt. Újra felrémlett előtte a dótháni jelenet. Láta dühös testvérei vad pillantásait. Fülében csengtek kétségbeesett könyörgésére adott gúnyos, sértő szavaik. Remegő szívvel gondolt a jövőre. Hogy megváltoztak a körülményei! A szeretettel dédelgetett fiúból megvetett, tehetetlen rabszolga lett. Mi lesz a sorsa egyedül, társtalanul abban az idegen országban, ahová megy? József egy ideig teljesen átadta magát a fájdalomnak és rémületnek.

A gondviselő Isten kezében azonban még ez a helyzet is áldására szolgált. Néhány óra alatt megtanulta azt, amire máskülönben évek sem tanították volna meg. Az atyai szeretet, bármilyen erős és gyengéd is volt, ártott neki elfogultságával és engedékenységgel. A helytelen kivételezés felingerelte testvéreit, és oly kegyetlen tetterre indította őket, amely Józsefet elszakította otthonától. E kivételezés hatásai megmutatkoztak jellemében is. Olyan hibák alakultak ki benne, amelyekből ki kellett gyógyulnia. Önelégült és követelőző lett. A gondos apa gyengédségéhez szokott fiú úgy érezte, képtelen megbirkózni az idegen és a rabszolga keserves, elhagyott életének nehézségeivel.

Azután gondolatai atyja Istene felé fordultak. Gyermekkorában megtanították arra, hogy szeresse és félje Istent. Atyja sátrában gyakran hallott a látomásról, amelyet az otthonából menekülő Jákób látott. Hallott az ígéretekről, amelyeket az Úr Jákóbnak tett, és hogy azok miként teljesedtek: hogyan jelentek meg a szükség órájában Isten angyalai, hogy oktassák, vigasztalják és oltalmazzák. Hallott arról is, hogy a szerető Isten az ember számára Megváltóról gondoskodott. Most ezek a drága leckék fölelevenedtek lelkében. József hitte, hogy atyái Istene az ő Istene is. Akkor és ott teljesen átadta magát az Úrnak, és azért imádkozott, hogy Izrael Megtartója legyen vele száműzetése földjén.

Remegő szívében megszületett a szent elhatározás, hogy hű lesz Istenhez – minden körülmények között úgy fog cselekedni, hogy a menny királyának alattvalójává váljon. Teljes szívvel szolgálja az Urat, sorsának próbáival bátran szembenéz, és minden feladatot becsületesen teljesít. Ez a nap fordulópont volt József életében. Az iszonyú csapás az elkényeztetett gyermeket átformálta: meggondolt, bátor, önmagán uralkodni tudó férfivá.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 172–173. o.)

Gondolkozzunk azon, hogyan viszonyulunk azokhoz a helyzetekhez, amelyek megaláznak bennünket? Kétségbeesünk, és arra gondolunk, hogy Isten elhagyott minket?

Gondolunk-e arra, hogy Isten éppen ezeket a körülményeket használja fel arra, hogy jellemünkön munkálkodjon?

Imádkozzunk azért, hogy a mi életünkben is Istennek való átadást és hűséget váltson ki minden megpróbáló körülmény!

Január 29., kedd

Január 30., szerda

Egy ifjú, aki megvetette a jó tanácsot

Olvassuk el a történetet I. Kir. 12:1–13, 16–17-ben!

A történet Salamon király fiáról és utódáról szól, akinek balga viselkedése miatt Izrael országa kettészakadt.

„Salamon szerette volna kiválasztott utódát, Roboámot lelkileg felkészíteni arra, hogy bölcsen fogadja az Isten prófétája által megjövendölt válságot. Azonban olyan sok hiba csúszott Roboám gyermekkori nevelésébe, hogy Salamon már képtelen volt jó irányba fordítani a fiú lelkületét, aki ammonita anyjától ingatag jellemet örökölt. Roboám időnként megpróbált Istennek szolgálni, azonban nem volt állhatatos, és végül engedett a rossz hatásoknak, amelyek kicsi korától körülfogták.

Roboámot elkápráztatta az a kilátás, hogy a legfőbb hatalmat gyakorolhatja. Elhatározta, hogy semmibe veszi birodalma idős bölcseinek tanácsát, és a fiatalabbakat teszi tanácsosaivá. Így történt, hogy a kitűzött napon, amikor »elment Jeroboám az egész néppel Roboámhoz«, hogy meghallgassa, milyen irányvonalat akar követni, akkor Roboám keményen válaszolt a népnek: »Apám nehezéigát rakott rátok, én még nehezebbé teszem igátokat. Apám ostorral tanított fegyelemre beneteket, én pedig szeges korbáccsal foglak megtanítani.« (I. Kir. 12:12–14)

Ha Roboám és tapasztalatlan tanácsadói megértették volna Isten szándékát Izraellel, meghallgatták volna a népet, amikor határozott reformokat kért a kormányzásban.

De így soha többé nem tudták befolyásukat a nagy tömegben érvényesíteni. Kinyilvánított elhatározásuk – hogy állandósítják és megnövelik a Salamon uralkodása alatt elkezdődött elnyomást – éles ellentétben állt Isten tervével. Amikor a király és választott tanácsadói ilyen okatlan és kegyetlen módon akartak hatalmat gyakorolni, a ranggal és tekintéllyel hivatkoztak.

A meg hasonlítás, amelyet Roboám meg gondolatlan szavai támasztottak, helyrehozhatatlannak bizonyult. Izrael kettészakadt.” (Ellen G. White: Próféták és királyok, 58–59. o.)

Volt-e már az életünkben olyan helyzet, amikor fontos döntés előtt álltunk?

Megtörtént-e, hogy két, egymással ellentétes tanácsot kaptunk?

Melyikre hallgattunk? Mennyivel könnyebb arra hallgatni, amely az önzésünknek kedvez!

Bár csak azokat a tanácsokat fogadnánk meg, amelyek megalázkodásra és szolgálatra készítetnek!

Imádkozzunk azért, hogy ne a rossz befolyás legyen erősebb az életünkben, hanem a jó!

A bátor és leleményes nővér

Olvassuk el a történetet: II. Móz. 1:8–17, 22; 2:1–8.

Mózes nővére, Miriám figyelmes őrködése és talpraesett viselkedése mindnyájunk számára szép példa.

„Az anyának sikerült három hónapig rejtegetnie a gyermeket. De tovább nem tudta biztonságban tartani. Ekkor gyékényből készített egy kis ládácskát, gyantával és szurokkal vízhatlanná tette, azután belefektette a csecsemőt, és a ládácskát elhelyezte a folyó partján a sás között. Nem mert ott maradni, hogy őrizze, és ezzel a gyermek és a saját életét is kockáztassa. A gyermek nővére, Miriám azonban a közelben maradt, látszólag közömbösen, de valójában aggódva, hogy mi történik majd a kistestvérével. Rajta kívül azonban még más őrizők is jelen voltak: az édesanya buzgó imával bízta gyermekét Isten gondjaira, ezért a láthatatlan angyalok serege lebegett a fiúcska rejtekhelye fölött. A fáraó leányát is angyalok irányították a folyópartnak arra a részére. A sásból készített ládácska felkeltette a királylány kíváncsiságát. Amikor megpillantotta a ládácskában lévő szép gyermeket, világos lett előtte a történet. A csecsemő sírása felébresztette szánalmát, s együttérzéssel gondolt az ismeretlen édesanyjára, aki ehhez az eszközhöz folyamodott annak érdekében, hogy megoltalmazza drága gyermeke életét. Elhatározta, hogy örökbe fogadja a gyermeket.

Miriám titokban figyelte a királylány minden mozdulatát. Amikor észrevette, hogy gyengéden tekint a gyermekre, közelebb merészkedett, s végül megszólalt: »Elmenjek-e, s hívjak-e egy szoptatót asszonyt a héber asszonyok közül, hogy szoptassa néked a gyermeket?« (II. Móz 2:7) A királylány engedélyt adott erre.

Miriám azonnal az édesanyjához sietett a jó hírrel, és késlekedés nélkül visszatért vele a fáraó leányához. »Vidd el ezt a gyermeket, és szoptasd fel nékem, s én megadom jutalmadat« – mondta a hercegnő (II. Móz. 2:9).

Miriám fiatal lány volt, de ebben az időszakban felnőttre szabott feladatot kapott. Nagy szerepe volt testvére őrzésében. Bizonyára állandóan imádkozott, hogy elnyerje Isten segítségét. Fel kellett mérnie, meddig rejtőzködjön, és mikor szólalhat meg. Ha hibát követ el, testvére elveszhetett volna. Mekkora öröm lehetett Miriámnak, hogy visszakapták Mózes! A kicsi felnevelésében Miriám a későbbiekben is édesanyja legfőbb segítése lehetett.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták)

Milyen szívvel fogadjuk azokat az időszakokat, amikor több feladat hárul ránk otthon? Mennyire jellemez bennünket a szüleink iránti segítőkészség? Szívesen vállaljuk-e, ha vigyáznunk kell testvérünkre?

Imádkozzunk azért, hogy a jó Isten bennünket is tanítson meg már gyerekkorunkban felelősséget vállalni egymásért!

Január 31., csütörtök

Február 1., péntek

A hálátlan király, aki megölette megmentője fiát

Olvassuk el a történetet: **II. Krón. 22:10–12; 23:1–3, 10–11; 24:1–2, 17–25.**

Szomorú időszak volt ez a kor a zsidó nép történelmében. Akházia anyja, Athália pogány származású asszony volt. Fia halála után megölte a királyi család minden leszármazottját azért, hogy ő uralkodhasson. A kis Joást, a király legkisebb fiát nagynénje megmentette a haláltól. Férjével, Jójada pappal együtt saját házukban, titokban nevelték hat éven keresztül. A hetedik évben Jójada összegyűjtette a papokat és a családfőket. A templom területén tartottak megbeszélést. Az egész nép egyetértett abban, hogy Dávid leszármazottját kenjék királlyá. A titokban szervezett ünnepség megtörtént. Hetedik évét töltötte be Joás, amikor király lett. Ezzel véget vetettek Athália uralkodásának.

Közvetlenül a királlyá kenés után Jójada vezetésével az egész nép elhatározta, hogy az Urat követi. Elvetették a bálványimádást, lerontották a Baál-templomot. Az Úr templomi szolgálatának helyreállítása is megkezdődött. Jójada gondviselőket és ajtónállókat rendelt Isten házába. Ennek célja az volt, hogy semmilyen tisztátalan dolog ne kerülhessen még egyszer a templomba. Ezután történt meg a templom felújítása, önkéntes adományokból.

A nép vénei Jójada halála után megkeresték a királyt. Kérésük megpróbálta Joást. Választania kellett: vagy a vének kérésének enged, vagy Istenhez lesz hűséges. Sajnos a vének rávették arra, hogy Izrael népe elhagyja az Úr útját.

Isten nem hagyta magára Izrael gyermekeit, munkálkodott a megmentésükért. Prófétaikat küldött, akik figyelmeztették őket, de nem hallgattak rájuk, hanem folytatták a bálványimádást. Isten elküldte Zakariást, Jójada fiát, hogy az egész népet figyelmeztesse. Zakariás elmondta nekik, hogy ha elhagyják Istent, az Úr is elhagyja őket.

Megdöböntő volt ekkor Joás magatartása. A helyett, hogy megfogadta volna az Úr üzenetét, parancsot adott arra, hogy kövezzék meg jötevője fiát. Hálátlansága elsötétítette lelkét, Isten ítéletekor kell majd felelnie tetteért.

Gondolkozzunk azon, hogy bűnnek tartjuk-e a hálátlanságot?

Hányszor voltunk hálátlanok másokkal szemben?

A Lk. 17:12–19-ben lejegyzett történetet olvasva feltehetjük a kérdést: ennyire hajlunk a hálátlanságra?

Vajon tíz esetből hányszor fejeztük ki a hálánkat?

Imádkozzunk azért, hogy a másoktól kapott gondoskodásért, jóért mindig hálásak legyünk!

Parittyával az óriás ellen

Olvassuk el a történetet **I. Sám. 17.** fejezetéből!

Dávid történetéből most azt a részt gondoljuk át, hogyan született meg benne az a hit és bátorság, amellyel kiállt Góliáttal szemben.

„Isten bizalomra is megtanította Dávidot. Ahogyan Mózeset, úgy Isai fiát is felkészítette az Úr a választott nép vezetésére. Dávid a juhok gondozása közben fogalmat alkotott arról a gondviselésről is, amelyben a jó Pásztor részesítette legelőjének nyáját.

A magányos dombok és a félelmetes szakadékok, amelyek között Dávid járt, a mezei ragadozók búvóhelyei voltak. A Jordán melletti sűrűségből vagy a dombok közül nemegyszer tört a nyájra oroszlán vagy medve. Az akkori szokás szerint Dávid csak parittyával és pásztorbottal volt felszerelve, de azért korán bizonyoságot adta annak, hogy meg tudja oltalmazni a rábizott javakat. Később ezeket a kalandokat így beszélte el: *»Pásztor volt a te szolgád... és ha eljött az oroszlán és a medve, és elragadott egy bárányt a nyáj közül, elmentem utána és levágtam, és kiszabadítottam szájából.«* (I. Sám. 17:34–35) Az ilyen élmények edzették meg szívét, és erőt, bátorságot, hitet fejlesztettek ki benne...

Dávid nem ijedt meg a filiszteusok nagyhangú hőseitől. Bátran előlépett és így szólt ellenfeléhez: *»Te karddal, dárdával és pajzsral jössz ellenem, én pedig a Seregek Urának, Izrael seregei Istenének nevében megyek ellened, akit te gyalázzal illettél. A mai napon kezembe ad téged az Úr... hogy tudja meg az egész föld, hogy van Izraelnek Istene. És tudja meg ez az egész sokaság, hogy nem kard által és nem dárda által tart meg az Úr, mert az Úr a had, és Ő titeket a kezünkbe fog adni.«* (I. Sám. 17:45–47)

Dávid hangja félelem nélkül csengett, és arcán már ott ült a győzelem öröme. Tiszta hangja áthatott a légen, és a csatarendben álló és őt hallgató ezrek világosan megértették. Góliát haragja nem ismert határt. Dühében fellökte sisakjának rostélyát, s homlokát szabadon hagyva iramodott Dávid felé. Isai fia azonban nyugodtan készült a fogadására. *»És amikor a filiszteus felkészült, és elindult, és Dávid felé közeledék: Dávid is sietett és futott a viadalra a filiszteus elé. És Dávid benyúlt a tarisznyába, kivett onnan egy követ, és elhajítván homlokra találta a filiszteust úgy, hogy a kő homlokába mélyede, és arccal a földre esék.«* (I. Sám. 17:48–49) (Ellen G. White: Pátriárkák és próféta)

Gondolkozzunk el azon, milyen elképzelésünk van az élet küzdelmeire való felkészülésről? Mit tartunk fontosnak: az ismereteket, a fizikai erőt, vagy a tiszta jellem megszerzését? Fontos-e számunkra Isten megismerése?

Imádkozzunk azért, hogy Isten segítsen megszabadulni félelmeinktől, hogy bátran megvallhassuk Őt az emberek előtt.

Február 2., szombat

A királyfi, aki önként mondott le a trónról

Olvassuk el a történetet: I. Sám. 18:1–4; 23:14–18.

Jonathánról szól ez a történet, aki királyfi volt, de alázattal elfogadta Isten választását, hogy atyja után Dávid lép majd a trónra. Szívében nem volt irigység, csak szerető ragaszkodás apja által üldözött barátja iránt.

„Jonathán és Dávid testvéri szövetségre léptek egymással, és a királyfi »leveté felső ruháját, amely rajta volt, és Dávidnak adta, sőt hadi öltözetét is, saját kardját, kezívét és övét« (I. Sám. 18:4).

Bár Dávidra nagy feladatokat bízta, ő szerény és kedves maradt – ezzel hódította meg az egész népet, és a királyi családot is. A Jonathánnal való barátságot is Isten Lelke lobbantotta lánggra, hogy megóvja általa Izrael jövődő királyának életét.”

„Jonathán, aki születésénél fogva a trón örököse volt, tudta, hogy Isten végzése félreállította őt, mégis a leggyengédebb és leghűségesebb barátságot tanúsította

vetélytársa iránt. Dávid életét a saját élete kockáztatásával mentette meg. Állhatatosan kitartott atyja mellett, a király csökkenő hatalmának sötét napjaiban is, és végül oldalánál esett el. Jonathán nevét nagyra becsülik a mennyben, a földön pedig igazolja az önzetlen szeretet létezését és hatalmát.” (Ellen G. White: Pátriárkák és próféták, 649. o.; Előtted az élet, 156. o.)

Jonathán olyan önfeláldozó, saját előnyéről lemondó barát volt, aki beteljesítette az ígéket: „Van barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél.” (Péld. 18:24) „Minden időben szeret, aki igaz barát, testvérül születik a nyomorúság idejére.” (Péld. 17:17)

Dávid így emlékezett meg barátjáról Jonathán halála után: „Sajnálalak, testvérem, Jonathán, kedves voltál nekem nagyon, hozzám való szereteted csudálatra méltóbb volt az asszonyok szerelménél.” (II. Sám. 1:26)

Gondolkozzunk azon, hogy készek vagyunk-e lemondani személyes előnyünkről azok javára, akik különbek nálunk? Hogyan viselkedünk a barátunkkal szemben? Igaz barátok vagyunk-e, vagy csak kihasználjuk a barátságot?

Imádkozzunk azért, hogy irigység és versengés nélkül tudjuk szeretni barátainkat!

Könyvajánló

Felhívjuk olvasóink figyelmét az év valamennyi napjára egy-egy bibliai ígét és Ellen G. White-idézetet tartalmazó „ISTENÜNK BESZÉDE MINDÖRÖKRE MEGMARAD” c. könyvre. A kiadványt mindennapi elmélkedésre, családi áhítatok alkalmaira ajánljuk.

A 374 oldalas, kemény kötésben megjelentetett könyv ára: 1190 Ft

